

МЕДУЗАТА

Научно-фантастичен роман-сериал от Кирил Чуканов

София, България , Copyright 2017

Книгата, която ви престои да четете е научно-литературна по съдържание и е базирана на истински събития. Героите в нея са измислени - нямат прототипи в реалния свят. Книгата е съставена от няколко серии-новели, които ще бъдат публикувани в сайта на д-р Кирил Чуканов www.chukanovenergy.com, когато бъдат написани и обработени. За сега те няма да бъдат редактирани от професионалисти.

НОВЕЛА ПЪРВА

Медузата Идва

Старостта напредваше неумолимо за Питър, някакси неусетно ако се вглеждаше всеки ден в огледалото, но забележимо ако сравняваше снимките от миналата година с тези направени със смартфона преди няколко дни. Към средата на шестдесетте си години той започна да усеща отчетливо настъпващия прелом в своя организъм и социално поведение. Това е времето, когато признаците на старостта започват да надделяват над признаците на средната възраст, времето на последния пубертет в живота на човека, време на оттегляне от активен живот в обществото, и време за пенсия. Но Питър не беше човек, когото старостта можеше лесно да сломи, той и не мислеше да се отдава на дълго въргяне в кревата и

безделие, на пенсионерските развлечения – убийци на времето: кафенета, карти, телевизор, ежедневно разхождане на кучето, бистрене на политиката и на резултатите от последните мачовете със своите другари пенсионери. Такава дейна натура като Питър беше невъзможно насила да я вържеш за кревата даже когато е болен от грип, или задълго да я накараш да гледа финален тенисен мач от Уилбъндън. В душата му вреше и кипеше желанието да действа, да узнава нови неща, да твори, да пътува. Питър беше от този тип хора-гении, които до дълбока старост (ако доживеят) ценят и изпозват всяка минута дадена им от провидението за да творят неща полезни за цялото човечество. Такива са били Микеланджело Буонароти и Лев Толстой, например.

Мислите на младия човек са насочени към бъдещето, там е светлината към която се стреми, там той очаква да се реализира като полезен за семейството си и за обществото човек. Мислите на „младия старец“, пък, се раздвояват между децата и внуците и призраците на времето от неговото минало.

Вълната на живота бе тласкала младия Питър като че ли безцелно, без план, от една работа към друга, от едни приятели към други, от една страст към друга. Докато срещна Медузата, която промени живота му изоснови и внесе смисъл и цел в него.

След дълги години прекарани в една много далечна страна на Питър се отдаде най-после възможността да посети своята родина. Това беше страната, където за първи път бе видял светлината на слънцето и чийто източник на енергия (квантовата свободна енергия) беше станал негова съдба. Тук за първи път видя образа на жената, която му бе дала живот, тук почувства за първи път какво е това мъжка любов и бащинска опора. Тук бе пленен като дете от красотите на природата в това планинско селце, тук обикна мъдростта, която му даваха книгите, тук позна за първи път омаята на първата любов. Това беше родното му място, споменът за което се бе загнездил завинаги в неговото сърдце и душа.

И ето го сега седнал на земята сред бурените обраснали двора на напусната отдавна и занемарена родна къща, с тъжен поглед отправен към олюпената фасада и тъмните прозорци с изпочупени стъкла. Питър бе пристигнал в България с жена си Евелина и най-малкото си дете – синът му тинейджер Джордж. Бяха се настанили в малък хотел в близост от старата им, станала необитаема, къща. Още със стъпването им на родна българска

земя им стана ясно, че очакванията им за вълнуващи емоции и радостни срещи с роднини и приятели в родната страна бяха чиста илюзия. Миналото беше мъртво – от него бяха останали само гробовете на родителите и на починалите им близки, полуразрушената им стара къща и дворът обрасъл с буренак – обиталище на охлюви, змии и гущери. Непознати хора срещаха по улиците, нови сгради построени сред старите такива, нови магазини, полицаи облечени с различни от тяхното време униформи. Всичко ново, различно, непонятно и някакси враждебно. В своето родно селище Питър се чувстваше като чужденец.

В тази стара къща бяха станали събития, които кардинално промениха живота на Питър. В своите млади години Питър работеше като инженер-технолог в завод за бетонови изделия. Ръководството на строителния комбинат му бе гласувало доверие да бъде главен менаджер на строителството и оборудването на три нови цеха-халета към комбината. Макър и да живееше само на половин час път с автобус от предприетието, в което работеше, Питър прекарваше малко време със семейството си. Спеше най-много шест часа в денонощието, а останалото време прекарваше на работата си. Кратките му сънища бяха неспокойни, сънуваше кошмари с аварии на машини, грешки в проектите и в изпълнението им, спореше с подчинените си и изслушваше заплахите на началството на комбината за уволнение. Събуждаше се плувнал пот и пак след кратка пауза за да отгърси от съзнанието си от предишните си кошмари, пак потъваше в сън с нови кошмари. Но беше щастлив, че животът му има смисъл и беше полезен за обществото.

Жилището им в старата им къща се състоеше от една малка кухничка и една малка спалня три на три и половина метра. С жена си спяха на тесен креват с разтегната стара пружина, която потъваше почти до пода, когато лягаха на нея. Не от теглото им, което не беше голямо, а защото мястото на тази ръждясала скърцаща пружина отдавна беше на сметицето или в склад за вторични суровини. На тази малка площ те се бяха изхитрили да поместят още детско креватче, нощно шкафче, тоалетна масичка за жена му, малък гардероб, малка печка на дърва, и два стола. Не се оплакваха, някои тяхни приятели и такъв претъпкан лукс нямаха.

Една най-обикновена нощ, някъде към полунощ, когато шестмесечното им бебе спеше спокойно и се усмихваше на сън - сънуваше вероятно как мама го кърми и го увива с чисти пелени - нещо невероятно,

невиждано, необяснимо от позиции на това, което знаеха за живота и природата, се случи. Питър току-що беше заспал след обичайния си нощен поход до тоалетната, която се намираше на двора, на тридесетина метра от къщата. Питър беше чистоплътен мъж и не обичаше да върши дребните си нужди в гърне мушнато под кревата. Както това го правеха много мъже, например – просто от мързел. Въпреки неудобството и студа, Питър газеше половин-метровите преспи до неотопляемия тоалет и обратно, с което беше заслужил отдавна уважението на съпругата си. Тя, обаче, предпочиташе да стиска, а не да излага своите нежни органи на простуда. Живот! И така, вече позатоплил се под юргана и потънал в обятията на първия сън, Питър дочу, по-скоро усети подсъзнателно чрез неспящите си сетивни органи, някакво прашене, някаква светлина проникваща в зениците му през затворените му клепачи, някакво парене по кожата. Събуди се със скок от кревата, погледът му се втренчи моментално към един ярко светещ обект пулсиращ като медуза в срещуположния на кревата горен ъгъл на стаята – на десетина сантиметра под тавана. „Трябва да е халюцинация, или може би сънувам?“ – мислеше си Питър. Сбута спящата си жена и след като тя се озъзна от съня си, ѝ посочи светещата медуза като ѝ даде с пръст знак да мълчи. Тихо ѝ прошепна в ухото:

-Погледни отсреща под тавана. Какво виждаш? Само не викай.

Жена му дълго търка все още заспалите си очи и прошепна с разтреперан глас:

-Виждам светещ диск, нещо ярко светещо, мърдащо. Да не е късо съединение в жиците?

- Изключено. Ако беше късо съединение, то щеше да изчезне много бързо – авторитетно отговори Питър.

- Страх ме е, нека запалим лампата. Може нещо лошо да причини на бебето.

- Нищо няма да причини на бебето. Не виждаш ли, че не мърда от ъгъла под тавана. Сигурно и то се е уплашило като теб. Ако запалим лампата можем да го уплашим и да изчезне. Искам малко време да го поизследвам.

- Ти си луд, а ако те удари с ток? – жена му грабна бебето от креватчето, обърна се с гръб към Питър и светещия обект и се зави през глава с юргана. Излезе от наблюдението на светещото чудо.

Питър, обаче, не устоя на изкушението да поизследва обекта. Такъв си беше от малък – изследовател и експериментатор. Като малки деца с брат си правеха много експерименти, които почти винаги завършваха неуспешно, но ги учеха какво може и какво не може в този свят. Баща им, който не разбираше от експерименти, често ги наказваше за белите, които причиняваха научните изследвания на синовете му. Веднъж брат му – две години по-голям от Питър - предложи да скачат с парашут от едно крушово дърво, което растеше в единия край на ливадата на дядо им и служеше за сянка на почиващите косачи. Парашутът-чадър изглежда не беше изчислен за теглото на брат му и се обърна наопаки при полета му от крушата. Брат му си счупи крака и ходеше в гипс месец след това. При друг експеримент двамата братя решиха да направят сладолед за всички деца-приятели от улицата. За експеримента бяха конфискувани всички запаси от захар, яйца, ванилия от кухнята на майка им, а също така последния надой мляко от двете крави на дядо им. Продуктите за направа на голямо количество сладолед и съдовете за неговото производство бяха отнесени на близката река, в която течеше много студена вода от топенето на снеговете в планината. В една поцинкова кофа заредиха продуктите на първия мегдан сладолед. Потопиха кофата в студената вода и започнаха енергично да бъркат сместа с една голяма дървена лъжица взета от баба им. Бъркаха, сменяйки се на всеки пет минути, сладоледовата смес повече от час. Сместа упорито запазваше течното си състояние. Братът на Питър заяви, че вероятно количествата на съставките не съответстват на рецептата за направа на сладолед или водата в реката не е достатъчно студена. Прекратиха експеримента и изляха съдържанието на кофата в реката. Вечерта и двамата бяха наказани от баща им да стоят на пода с лице към стената и с царевични зърна под коленете. Повечето възрастни не разбираха, че светът се усъвършенства благодарение на експериментите. И че в своето развитие напред науката понася жертви и пилеене на материални средства когато се наложи.

Явно и жена му беше такава консервативна особа. Любопитството на Питър надделя страха от непознатото - той се загледа внимателно в светещия неизвестен обект „Медузата“, както той веднага го кръсти, имаше форма на овал с размери на футболна топка или по-скоро приличаше на голяма топка използвана в играта ръгби. Този овал светеше с ослепително бяла светлина, която примигваше с честота около десета част от секундата. Приличаше на пулсираща светеща медуза. Около това

ярко светещо с бяла светлина ядро се виждаше розово-лилаво хало приличащо на плазма, която Питър беше виждал в камера за закаляване на метали. Светлината, която излъчваше Медузата беше ограничена в нейния обем, нищо навън. Не приличаше на халогенна лампа или силно нагрят волфрамова жичка-спирала в лампите създадени от Едисон. Като че ли беше отрязък от друг свят оказал се по чудо в спалнята на Питър. При по-внимателно разглеждане можеха да се различат тъмни петна (по-точно по-слабо светещи зони) с големина на монета от пет стотинки разпръснати като семена на диня в обема (по-вероятно по повърхността му) на овалното ядро. Светещата медуза се държеше като разумно същество. То като че ли съзнателно променяше честота на пулсиране, силата на светене, от време на време даже променяше формата си. Медузата повися около две-три минути под тавана и даде на Питър възможност да я разгледа и да ѝ се полюбува. След тази кратка пауза Медузата започна бавно и елегантно, поклащайки снага, да се придвижва по посока на леглото. При движението си тя понякога внезапно и за късо време приемаше формата на два пресечени конуса съединени в голямата си основа. Тази промяна на формата беше придружена със съскане или слабо пръщане, може би. В състоянието си на два пресечени конуса Медузата демонстрираше по-голямо разнообразие на структурата си – забелязваха се някакви неясни детайли в нея. Защо го правеше това?

„Дали пък не виждам отражение на светлина идваща от улицата“ – се питаше Питър? „Не, не е отражение, плътните завеси на прозореца са спуснати и през тях не може да премине даже светлината на прожектор“ .

След около четири-пет минути Медузата доплува до леглото и увисна неподвижно на около половин метър над главата на Питър. Този път той се уплаши здравата, чак се разтрепера.

„Ами ако гръмне? Или ни облъчи със смъртоносни лъчи?“ Питър сръга жена си и извика:

-Бебето, грабвай го. Бягайте.

Жена му скочи от кревата като пантера държейки в ръцете си спящото бебе. Изгледа за миг Медузата и включи осветлението. Медузата изчезна.

-У-у-у-х, как се сети да запалиш лампата? Аз бях като хипнотизиран, мислите ми се бяха преплели, нищо не съобразявах.

- Те често ти се преплитат напоследък. От преумора е. Казвах ти да си вземаш поне един ден почивка през седмицата.

- Объркан съм. Дали не беше халюцинация? Ти какво видя?

- Какво мога да видя за две секунди? Ярко светещо кълбо, едно малко пулсиращо слънце надвиснало над главата ти. Нямах време да го огледам по-подробно. Инстинктивно скочих от кревата с бебето. Първата ми реакция след това беше да включа лампата.

- Значи истина е, не съм халюцинирал. Сложи бебето в креватчето и ела на кухнята да прием чай. Без това не можем да заспим веднага. И да обсъдим какво да правим, ако това светещо мекотело отново се появи.

Жена му, обаче, не посмя да рискува да остави бебето само в спалнята – взе го на кухнята. Сложи го, както си беше спящо, на миндера.

-Първото нещо, което констатирахме е, че Медузата не обича светлината. Добре, че се сетих за това – изказа гордо мнението си жената на Питър. Впрочем името ѝ беше Галя.

- И го прогони. Не можах да го изследвам по-дълго.

-Глупак. Ами ако те беше убило? Беше се надвесило съвсем близо от главата ти. Чувстваше ли нещо да идва от сияйната му структура?

- Мисля, че да. Чувствах, че нещо се влива в главата ми. Някакви мисли, някакви послания.

- В празна глава всичко може да се налива – и умни неща и глупости – ехидно каза Галя.

- Не се мисли за много умна, в моята глава Медузата вливаше знания, а не в твоята. Мен ме е избрала за предаване на важна информация от отвъдното. И вероятно има защо. С нещо съм по-специален от другите.

- Въобразяваш си. Лягай си, а то утре не ще мога да те събудя за работа. Остават ти само пет часа спане.

Легнаха си, но оставиха лампата включена. Медузата не се появи повече тази нощ.

По настояване на Питър следващата нощ решиха пак да чакат появяването на Медузата. Дадоха бебето на родителите на Питър, които

живееха наблизно. Легнаха си малко преди полунощ, дръпнаха всички завеси и в спалнята и в кухнята, загасиха всички лампи. В спалнята се възцари абсолютен мрак. Лежаха неподвижно повече от час вперили погледи в отсрещния горен ъгъл на спалнята. Питър започна да се унася в сън, когато жена му го сръга в хълбоците и прошепна закривайки устата му:

-Дойде. Мълчи.

Наместиха се удобно и спектакълът започна. Медузата се появи на същото място – в срещуположния на леглото ъгъл на спалнята, на десетина сантиметра от тавана.

„Защо там изкача, а не директно над главата ми“ - питаше се Питър? „Вероятно си има план на действие – дава ни време да се поуспокоим след внезапното си появяване, да ѝ се полюбуваме, да се подготвим психически за следващия сеанс“ – отговаряше си наум Питър. Спектакълът на Медузата протече по същия начин както предишната нощ. Този път Медузата увисна съвсем близо до главата на Питър – на 15-20 сантиметра от главата на Питър. Тя явно игнорираше Галя.

-Стерва – възмутено каза Галя.

- Тихо, мълчи. Ще я уплашиш – запуши ѝ устата Питър.

Този път Питър осезателно усещаше, че нещо влиза в мозъка му. Мислите му се объркаха, той вече не забелязваше жена си, цифри и непривични за неговата професия схеми изкачаха в съзнанието му. И странно, те се записваха в паметта му като на хардуер диск – следващите дни можеше да ги възпроизведе в детайли в съзнанието си. Ясно му стана, че Медузата му предаваше информация, която той трябваше да запише впоследствие на хартия.

Галя като повечето жени беше страшно самолюбива и ревнива. Тя смяташе, че мъжете са създадени само да служат като разплодни бикове и да печелят пари за издръжката на семействата им. А разумната страна в семейната тактика и стратегия – да мислят как да свържат двата края на месеца, да възпитават децата, да съветват мъжете си за кариерата им, да кроят планове за близкото и далечно бъдеще на семейството,... – се пада на жената. И ето на – Медузата предпочиташе мъжа ѝ. Женска ли беше, мъжка ли беше тази жаба? Галя не можеше да понася обидата съпругът ѝ

да бъде обект на интелектуално внимание на тази светеща гърчеща се пачавра. И пак, от страх или от злоба, тя включи нощната лампа.

-Защо го направи, обеща ми да изтърпиш до края – изрева Питър.

-Прощавай, стана машинално. От страх. Обещавам ти вече никога да не го правя – ехидно отговори Галя.

-Ако изобщо се наложи това. Може Медузата така да се е разсърдила на нас, че вече никога да не се появи.

-Ще се появи, не се безпокой. Харесала те е тази жаба. Докато не те омагьоса няма да престане да те ухажва.

-По-добре кажи какво видя през този сеанс.

- Имаш предвид как изглеждаше жабата?

- Не я наричай жаба, моля те. Може да те чуе и да те намрази. Тя е светещо умно живо същество. Медуза ще я наричаш от сега нататък. Пратеник е на други светове. Те търсят контакт с нас, земните. Смятат ме за подходящ интелектуално за предаване на много важна информация нужна на нашата цивилизация.

- Добре де, нека да е така. И без това главата ми е пламнала от страх и нямам сили да споря с теб. А сега как я видях: ярко светещ бял пъпешообразен балон обгърнат с розово хало пронцаемо за бялата ослепителна светлина идваща от пъпеша. Докато наливаше в празната ти кратуна неизвестно какви глупости, най-вероятно, тя пулсираше и понякога променяше формата си. По повърхността на пъпеша забелязах по-тъмни петна, които ми приличаха на заключалки, изобщо на най-различни малки предмети от бита. Тя се беше надвела много близко до челото ти като че ли искаше да те целуне по него. А ако те беше целунала с тези нейни знойни устни? Уплаших се да не те подпали и изгори и запалих лампата. Това е.

- Предупреждавам те, че ако пак прекъснеш следващия сеанс с Медузата – ако изобщо има такъв – то ще те откомандирам при бебето в къщата на родителите. Със своята женска глупост и ревност ми проваляш може би най-големия ми шанс в живота.

- Аз съм ти най-големият шанс в живота, а не тази лигава светеща твар – нагло и с голяма доза самоувереност в гласа отговори Галя.

Питър не беше отмъстителен човек и позволи на жена си да присъства на следващия сеанс. Тя обеща да не го прекъсва и удържа на думата си. Четвъртият сеанс-трансфер на информация продължи около десет минути, след което Медузата угасна на място без да е предизвикана за това. С угасването ѝ бръмченето в главата на Питър престана. Новата информация бе записана в паметта му и можеше да изплува по негово желание във външното му съзнание по всяко време и в пълен състав.

Питър не умееше да си държи езика зад зъбите, когато това беше нужно за негово добро. Той не можеше да пази тайна дълго от хората, с които общуваше. На следващия ден Питър има глупостта да разкаже на колеги за срещите му с мистериозния пришълец от други светове. Реакцията на колегите му беше различна. Едни приеха историята като негова шега-измислица, други просто му се присмяха и го помислиха за начинаещ куку – резултат на умствена и физическа преумора. Само една колежка, която беше съпруга на генерален директор на голяма строителна фирма и чието основно занимание през работно време беше да клюкарства и да разказва с умиление за двете си „изключителни“ деца, повярва на Питър. Разказът на Питър беше мехлем за нейната скупаеща душа, повод за действие и запълване на работното ѝ време. Тя се обади на познат учен от Академия на Науките и му обясни, с много нейни украшения, за изключителната възможност за изследване на обект изпратен от други светове. Колко са повярвали академиците в нейната история остана неизвестно за Питър, но те решиха да проверят случая и ако се окаже верен то това щеше да повиши тяхната репутация неимоверно много и щяха да докажат на правителството, че не напразно харчат парите му.

На другата вечер екип от сътрудници на Физическия Институт към Академията се исипаха пред дома на Питър с един автобус оборудване. Съседите помислиха, че ще се снима филм в неговия дом, но така и не разбраха от научните сътрудници за какво и защо именно в дома на Питър. Последният, обаче, разбираше за какво ще снимат и не се зарадва особено. Можеха да прогонят Медузата. Не беше учтиво да ги прогони, защото сам забърка тази каша с дългия си език. Покани ги в своето малко жилище и ги запозна със случая. Разказа точно какво се бе случило без всякакви украшения-лъжи. Сътрудниците домъкнаха своето оборудване и се настаняха безцеремонно на кревата, на столовете и където другаде им падне. Можете ли да си представите шест човека, с две каси бира, с пакети

храна, с видеокамери и всякакво друго оборудване за наблюдение наблъскани в малка стаичка от 11 квадратни метра и така набита с мебели? Нахалните научни пришълци посъветваха Питър и жена му да ги остават сами тази нощ. На другия ден Питър и жена му се върнаха в своето малко жилище към 9 часа сутринта. Те го завариха празно. Учените си бяха отишли рано оставяйки след себе си истински хаос. Празни бирени бутилки, фасове, остатъци от храна и други боклуци бяха превърнали малката стаичка в подобие на студентска квартира след буйно нощно парти. И никаква оставена бележка-обяснение/извинение за резултатите от „академичното“ наблюдение и оставената непочистена след себе си кочина . Медузата бе игнорирала тези горделиви учени-гуляйджи. Не беше ги удостоила със своята презентация. Те просто не й бяха нужни. За да предаде върховното последно послание на Бога, и то да бъде разбрано, описано и приложено в практиката, тя имаше нужда от млад, енергичен, разкрепостен от приетите научни догми човек какъвто беше Петър. Медузата само на него се показваше вече, не безпокоеше Галя. Сеансите продължиха десетина дни, след което Медузата вече не се появи в тяхната стара къща. Питър обработи получения материал от Медузата и написа книжка „Симетрия на законите“, която публикува по-късно като университетско издание. Това бяха първите лястовички на една голяма теория „Обща Квантова Теория на Света“ или „Глобална Теория на Света“.

ТРЕТА НОВЕЛА

Медузата се завръща

Питър беше заминал със семейството си в Африка на работа по контракт за четири години. Работеше като пълен професор в Технологическия Университет в столицата на Алжир – град Алже. Семейството беше настанено в двустаен апартамент, на петия етаж, в 12-етажен жилищен блок предназначен само за преподаватели чужденци. Градчето, където живееха беше предградие на столицата и отстоеше на десетина километра от центъра ѝ. На арабски се казваше Bordj el Kiffan, а на френски Fort de l'Eau. Двете наименования означаваха едно и също: Форт на Вода. Под вода се разбираше Средиземно Море. Широк красив магистрален път минаваше през градчето и го свързваше с центъра на столицата. Наричаха го *Мутониера* защото преди години по него са се движили стада овце от провинцията отиващи на заколение в месарниците на големия град. От двете си страни *Мутониерата* беше обградена от палми и цветя. В пет-милионния тогава град имаше не повече от дузина сфетофара, които най-често не работеха или просто бяха пренебрегвани от шофьорите когато бяха включени. По улиците на града циркулираха стотици хиляди автомобили омешани от каруци теглени от коне или камили. Голямата част от тези автомобили бяха по-древни от старото Пежо 404 на Питър. Тези реликви на автомобилния свят бяха очукани, помачкани, с липсващи фарове и други части по тялото си, бълваха лютивни отровни газове, често се повреждаха и спираха наред пътя като създаваха невероятни задръствания по всяко време на деня. Тук-там регулировчици от националната жандармерия се опитваха да наведат ред в тоя невероятен хаос на механизирани коли и други превозни средства, но всъщност само засилваха хаоса със своите неразумни действия. Там където имаше регулировчик – там и проходимостта на пътя беше по-малка. Жандармеристите биеха с палки недобросъвестните шофьори, които знаеха правилника за движение, но не го спазваха.

От жилищния блок до университета имаше не повече от четвърт час пътуване с кола, при нощни условия, обаче. През деня на Питър му бяха нужни два-три часа да преодолее това разстояние, ако тръгваше нормално от дома си. И то, ако не се случеше голяма катастрофа по пътя му. Лекциите на Питър, обаче, не бяха през ноща, а почваха в девет часа сутринта – в най-големия трафик на коли. За да успее за началото на сутрешната си лекция, Питър или тръгваше много по-рано или ходеше пеша до университета. Често носеше със себе си тестовите работи на студентите в тежка чанта. Пристигаше в университета целият покрит с прах или кален до ушите при дъжд, като че ли беше се въргала с прасета в кална локва. На студентите не правеше особено впечатление неопрятния вид на своите пешеходни професори, те самите не изглеждаха по-добре. Повечето от студентите произхождаха от бедни семейства, не притежаваха собствени превозни средства, добираха се до университета или в претъпкани стари автобуси или пеша. Алжирските студенти, за разлика от разглезените студенти в развитите западни страни, бяха дисциплинирани, старателни и отговорни пред семействата си, които жертваха благосъстоянието на останалите членове на семейството за да ги изучат за инженери. Те бяха и добри патриоти на своята млада страна – разбираха много добре, че страната им има нужда от добре подготвени инженери за да просперира и създаде добър жизнен стандарт за цялото население. Това го разбираха и чужденците преподаватели – те се стараеха със всички сили да помогнат със своите знания на тази новоизграждаща се северо-африканска държава. Арабите се отнасяха дружелюбно и с уважение към чужденците кооперанти – в тях те виждаха не алчни печалбари, а хора дошли да помогнат на тяхната млада държава лишавайки се от удобствата на по-устроенния живот в своите развити европейски страни. Арабите са много гостоприемни, състрадателни и щедри хора – те могат да дадат и последната си коричка хляб или пара, ако те видят че си гладен или изпаднал в безпаричие. В това Питър и семейството му имаха възможност да се убедят много пъти. При многобройните им пътувания по страната с опознавателна цел на хора влюбени в природата и историята на цивилизацията, тяхното старо пежо често закъсваше и понякога се налагаше да търсят помощ на опитни механици. В такива случаи винаги се намираха местни хора, даже и неканени, които предлагаха своите услуги. Те избутваха или изтегляха колата до някоя автороботилница, ремонтираха я с предимство пред другите чакащи за ремонт коли, хранеха ги докато чакаха, пълнеха

багажника им с портокали, мандарини, пъпеши и други плодове,..., и всичко това безплатно, от добро сърдце и с широка усмивка. А те самите бяха много бедни. Как да не уважаваш и обичаш такъв народ! С арабите, обаче, трябва да се внимава – те са крайно чувствителни на религиозна и национална основа. Една невнимателна дума или жест накърняващи тяхните религиозни вярвания или национално достойнство и събеседникът ти арабин може да се превърне мигновено в лют враг. Както се казва: „В чужд манастир свой правилник не налагай“. Ние, бялите европейци и северо-американци, не сме такива – можем да спорим на религиозни и политически теми, да отричаме или ругаеме даже възгледите на опонента ни по тези теми, но никога не стигаме до удари в мутрата. Питър само веднъж наруши неволно това правило и отнесе неговите последствия. При едно от пътуванията им семейството спря да пийнат вода и да се освежат след непоносимия зной на една селска чешма. В бетоновото, дълго десетина метра корито, се въргаляха и пляскаха двайсетина мургани малчугани. Това е често наблюдавано явление в алжирските села, където липсват най-елементарни удобства като вода, канализация, електричество. Жените перат дрехите си в тези корита-перални, а децата им се къпят и скачат от кулата на бетоновата чешма в коритото с мръсна сапунена вода. Там поят и добитъка, който е свикнал да пие тази богата на алкалии и сапуни вода. Алжирските деца са закалени от бебешка възраст срещу всякакви видове мърсотии и зарази, които в тукашния горещ климат имат значително по-голяма плътност и активност, отколкото от нашия студен и пречистен европейски климат, който е неблагоприятна среда за съществуване на микроскопичните малки живи гадинки. Нашите деца, израснали в почти в стерилни условия и ваксинирани срещу повечето заразни болести, хващат мигновено някоя зараза при контакт с местната среда на обитаване.

Докато си пръскаха лицата с освежителната влага течаща от чучура на чешмата малките деца ги гледаха дружелюбно и им се усмихваха. Беше времето на Рамадана – свещеният празник на мюсюлманите. Този празник се мести във времето всяка година и по негово време е забранено да се яде, пие или прави любов от изгрев до залез слънце. През ноща, обаче, мюсюлманите си наваксват с излишък това дневно въздържание. Питърови бяха забравили, че в това време тече Рамадана. В момента, когато започнаха да пият вода от чучура наблюдаващите ги деца се преобразиха: усмивките изчезнаха от лицата им, на тях се изписа ярост и

злоба. Отнякъде наискочиха и други деца, и по белите пътешественици се изсипа град от камъни. Някои от камъните нанесоха сериозни щети по корпуса на пежото, други уцелиха главите и други части на телата на уплашените до смърт пътешественици. Излезли от първоначалното оцепенение, те си плюха на петите и сред поток от камъни едва се добраха до колата си, изоставяйки в ръцете на нападателите няколкото пластмасови бутилки с вода. *Антилопа Гну* – така Питър наричаше своята антична таратайка – ,която и така не се отличаваше с приличен външен вид, беше също станала жертва на яростта на малките разбойници: счупено предно стъкло, строшени фарове, подбити ламарини. В този си окаян вид пежото трудно можеше да бъде окачествено като моторно превозно средство, приличаше по-скоро на помачкан търкалящ се ламаринен варел. Но се движеше като моторно превозно средство все още и спаси неговите стопани от сигурна смърт.

-Слава Богу измъкнахме се, потрошени и ожулени яката, но все пак живи. Можеше и по-лошо да е – обади се с треперещ глас жена му от задната седалка. Тя опипваше ранените места по телата на децата си и ги утешаваше.

-Татко, беше много страшно! Защо тези лоши момчета хвърляха камъни по нас. Отначало бяха много мили с нас, усмихваха ни се,..., и след това като че ли ги обзе лудост, като че ли ги нападнаха хиляди пчели.

- Те не са лоши деца, много са добри даже,..., когато не ги обиждаш. А ние ги обидихме жестоко, не нарочно, просто забравихме, че сега е времето на Рамадана. По това време хората не бива да ядат и пият през деня – това се смята за голям грях, което те видяха у нас. Ние пиехме вода. Това въздържание е валидно за мюсюлманите, не за нас християните. Но понеже ние сме в тяхната страна, и децата не правят разлика между нас и тях, то ние си отнесохме справедливо боя. Това трябва да ни е за урок занапред – наставнически поучаваше децата си Питър.

- Правилно говориш, но ние всичките сме в кърви и трябва час по-скоро да спрем на някоя рекичка да се поизмием и превържем раните. На селска чешма под дулото на пистолет не спирам. Кой знае какво ще им скимне на ум на тези малки варварчета? Погледни се в огледалото – имаш две цицини на кратуната, а през моето ляво коляно сякаш валяк е минал. Бедните ни дечица, целите са в рани.

-Те не са варварчета, Галя, подбирай си думите пред децата. Те си защитават поруганите от нас религиозни вярвания – сърдито откликна Питър. – Ние сме варварите, а в добавка на това и глупаци. Ние съдим за тях според нашите европейски християнски или атеистични разбирания.

-Стига си ги оправдавал, а ако бяха убили децата ти, пак ли щеше да ги оправдаваш с твоите тъпи доводи? Вижте го него новоиспеченият Исус Христос – ако те ударят по едната буза, обърни и другата да я ударят за пълно щастие.

Децата бяха учудващо спокойни: не плачеха, не хълцаха, понасяха болките търпеливо. Те бяха разбрали, за разлика от майка си, че те също бяха виновни за случилото се нападение на арабчетата. След около час пътят пресече малък поток с бистра вода идваща от планините. Наоколо на километри не се виждаше жива душа.

Апартаментът на семейството се намираше на петия етаж – последният етаж, до който стигаше напора на водата и то само през нощните часове. Поради това жителите на по-горните етажи страшно завиждаха на „по-долните“ – както презрително наричаха тяхните обитатели. За да омаловажат това очевидно предимство на „по-долните“, „по-горните“ твърдяха, че водното предимство на „по-долните“ се компенсира многократно с прекрасния вид към Средиземно Море и Атласките Планини, който се отваряше само от тяхните високи етажи и се закриваше от другите строения в ситето за „по-долните“. В допълнение към тази черна завист и интригантско подценяване на позициите за наблюдение на „по-долните“, тези йезуити по цяла нощ тероризираха „по-долните“ като им звъняха на външните врати просейки вода. Те носеха ведра, легени, голями пластмасови бутилки и други съдове способни да им осигорят вода за следващите 24 часа. За да не стават на десет минути, средно, да отворят на водните просяци, Питъррови не заключваха външната врата на апартамента си. Банята им през ноща също работеше на пълни обороти. До десет часа вечерта тя се ползваше само от членовете на тяхното семейство, след което бе предоставена за ползване от гостите. „Горните“ съставяха график за ползване на банята с цел избягване на хаос. Независимо от това, често нагли „горни“ нарушаваха този график и шумни кавги се случваха. Някои от тях завършваха с ритници и удари в муцуните. В такива случаи Питър се намесваше авторитетно като собственик на баня

с течаща вода. След като беше навел ред той отиваше да си легне при спящата дълбок сън съпруга. Понеже тя ставаше рано за работа, Питър ѝ беше изобретил нощна шапка с абсолютна звукоизолация. С такава звукоизолираща шапка на главата и бетонобъркачка да се върти на метър от леглото нямаше начин жена му да улови и най-малък звук. Към prizори водните източници в блока пресъхваха и врявата в апартамента им спираше. До следващата нощ.

Друга забележителност на блока им беше асансьорът – последна дума на повдигателната техника, френско производство. В него не бяха монтирани никакви знаци указващи номерата на етажите и липсваше светлинна сигнализация за посоката на движение и на кой етаж се намира кабината. Пътуващите в него разчитаха на своята интуиция и на Бога: никой със сигурност не знаеше на кой етаж е спряла кабината и дали тя ще заседне между етажите за неопределено време преди да поеме наново своя път нагоре-надолу. Вертикалните релси на асансьора не бяха монтирани прецизно и това бе една от причините за честите заклинвания на кабината в шахтата. Поради липса на спешна техническа помощ и липса на телефони в блока – какво асансьорно обслужване можеше да се очаква в страна, където можеш да си умреш от инфекция на зъб поради липса на достатъчно зъболекари – заседналите пасажери понякога прекарваха часове затворени в кабините без прозорци, виещи, псуващи и припадащи в несвят. След време обитателите на блока (в голямата си част от „погорните“) получиха клаустрофобия и престанаха да ползват услугите на дяволския механичен повдигач като мъкнеха своите тежки торби пеша стотици стъпала нагоре. Един дебел руски професор получи инфаркт при такова изкачване. Най-накрая администрацията на ситето разбра пагубната роля на асансьора и го спря за неопределено време. Виждате до какво може да доведат техническите постижения на цивилизацията, когато са приложени в неправилна страна. След около една година работа по асансьорната шахта лифтът тръгна отново. За да направят надежна сигнализацията на асансьорното движение наемателите рисуваха по стените с флумастери номерата на етажите. Злосторници, обаче, изтриваха истинските номера и ги променяха с фалшиви с цел създаване на по-голям хаос, или може би отказ от употребата на това чудовище, или просто за смях. А никак не беше смешно да попаднеш на грешен етаж и в грешен апартамент. Мебелите във всички апартаменти бяха еднакви, а ключове на външните врати бяха само три вида. Обитателите на блока много скоро

разбраха от свой личен опит кои апартаменти може да отваря техния собствен ключ. Случваше се изморен професор поляк да се върне от университета и да заспи на дивана в хола на чужд апартамент. След време се връща стопанката на апартамента, която е била на приказки при приятелка, и заварва хъркащия чужд професор на дивана. Тя коленичи на пода и се старае нежно да събуди неканения по погрешка гост. В това време се връща в къщи, изнервен от автомобилния трафик и дълги лекции, нейният съпруг професор руснак. Той заварва съпругата си галеща по челото полския професор, с когото отдавна не се погаждат. Настава скандал, почти война, между представителите на две европейски нации, които не могат и така да се търпят по политическо-исторически причини.

Пространството между жилищните блокове в ситето предствалваше оголена червена земя без никаква тревичка по нея. Все едно, че се намирате на планетата Марс, на която заселници от земята са построили свои жилища. Когато колеги поляци се опитаха да оживят тази мъртва земя с малък брой цветенца, то това предизвика голям фурор и възхищение в несвикналите на такъв разкош араби от съседните блокове. Не всички, обаче, от тях бяха съгласни да променят традиционния за тях безжизнен ландшафт на околното пространство. Трудно е да убедиш свинята, например, че нейната кална локва е по-лоша среда за обитаване, отколкото зелена чиста ливада. Тя и да излезе от своята локва, то ще е да опаса тревата на ливадата и да я превърне в друга кална локва. Свински вкус! Малкият зелен оазис от хилави цветенца и тревички явно нарушаваше хармонията на околната пустинна среда в очите на гореспоменатите врагове на зелената жива природа и много скоро през една тъмна нощ те ги изкорениха до последния стрък.

В резултат на абсолютната оголеност на земната повърхност и близостта на огромната пустиня Сахара, откъдето духат постоянно горещи ветрове, въздухът в северната част на страната е наситен с фина червена прах и е труден за дишане, особено от астматици. Всяко лято за период от три-четири дни от пустинята задухва вятърът убиец *Сироко*. Въздухът се насища с огромно количество фина прах и ситни пясъчни частици превръщайки го в несмилаем за белите дробове аерозол напомнящ изходните газове от циментови и керамични заводи, чиито въздушни филтри са задръстени или изобщо отсъстват. Цветът на тази пясъчно-

прашна мъгла е жълто-червеникъв, а видимостта през нея е практически нулева. Може до теб на половин метър да се доближи пантера и ти няма да забележиш кога ще те налага. Никой, обаче, не е толкова луд да рискува такава близка среща с дивото и невидимото. Хората по време на този вятър-убиец си стоят къщи няколко дни, затварят плътно кепенците на прозорците, ядат това, което са запасили в хладилниците си. Предприятията не работят, училищата са затворени, улиците пуси. Местното население тренирано от векове към този ежегоден пясъчно-прашен пъкъл оцеляват безпроблемно. За нетренираните чужденци с дихателни и сърдечно-съдови проблеми, обаче, този няколкодневен ад може да завърши с летален изход.

За европейца-кооператор това са черните страни на тамошната действителност, а белите страни са много повече и те притъпяват отрицателния ефект на първите и ги правят по-поносими. Алжир закалява изнежнения европейец – привикнал да живее в напарафюмираната европейска среда -, учи го да оцелява в дивата неподправена от човека природа със всичките ѝ неудобства и опасности. Научава го да бъде бъде снизходителен и толерантен към хората много по-различни от него по образование и култура, отучава го от вродения му европейски егоизъм-индивидуализъм и го приучава на взаимопомощ с оглед оцеляване в екстремни условия, дава му възможност да влезе в непосредствен контакт с дивата природа, да я почувства и да се приспособи към нея. Та малко ли е това? В Европа той се връща коренно променен физически и душевно. В сърдцето си запазва до гроб признателността и любовта към тази страна.

В изтънчените условия, в които живеем в нашите цивилизовани страни, всичко е добре обмислено, правилно подредено, че да не чувстваме грапавините на оригиналната природа, от която са излезнали нашите недостатъчно цивилизовани предци. Липсват ни емоциите свързани с преодоляване на трудностите в реалната неподправена природа, загубили сме имунитета на нашите предци да преодоляват болестите без лекарства, загубили сме и волята им за оцеляване в тежките условия извън нашите цивилизовани градове,..., и в крайна сметка сме се превърнали в парникови живи човешки същества. Един по-сериозен природен катаклизъм като: рязко изменение на климата на земята, тежки природни бедствия, епидемии от световен мащаб на болести нелечими от официалната медицина, тежка финансово-индустриална катастрофа

предизвикана от тези бедствия,..., и ние сме готови за масово преселване в отвъдното.

През един от тези принудителни затворнически дни по причина на пясъчната буря *Сироко*, Питър се бе затворил в хола на своя апартамент и проверяваше писмените тестове на свои студенти. Учебници нямаше издадени, всеки следващ професор кооперант внасяше нов стил на преподаване и ново съдържание на предмета. Деканатът не даваше никакви наставления и програми как да се преподава и какво. Разчиташе се на професионализма и съзнанието на преподавателите. Единствено общо за всички преподаватели в Политехниката бе системата за провеждане и оценяване на тестовете на студентите. Тестове се провеждаха на две седмици, бяха писмени, оценяваха се по френската екзаменационна система – от „0“ до „20“. Оценка под „12“ се смяташе за слаба и студентът трябваше да се яви на повторно екзаминиране. Недоволните от своите оценки студенти имаха право да оспорват реалността на оценката си като подаваха молба до деканата. Специална комисия към деканата преценяваше оспорваната от студента оценка и обикновено даваше правото на преподавателя. Но не винаги. Студентите, които оспорваха оценките си бяха задължени да плащат известна сума на деканата за тази проверка, а тази сума не беше по кесията на бедните студенти. Комисията и повечето преподаватели ги жалеха и си затваряха често очите като ги пробутваха с оценка „13“. Тази система беше демократична и справедлива, но принижаваше качеството на обучение. Студентите масово преписваха. Колкото и да се стараеше да открие преписвачите, на Питър никога не му се удаде да хване такъв. Те си имаха своя система за преписване неоткриваема за екзаминаторите. И все пак имаше някаква полза от това преписване – преписвачите бяха принудени да преглеждат записките на по-добросъвестните студенти и да правят пищови от тях. Все нещо от преподаваемия материал се загнездваше в мозъците на преписвачите. Красиви млади студентки се усмихваха чаровно на Питър по време на изпитите и отклоняваха вниманието му от преписвачите. А да им бъркаш под полите за скрити там пищови беше неудобно и опасно предвид последствията от такова действие. Питър, който беше на възраст не много по-голяма от тази на студентките, се заглеждаше в тях и си мечтаеше да прави любов с някои от тези чернокоси и черноглази красавици. Но не си подволяваше даже и да им намекне за

своето желание да ги има, понеже си пазеше службата и обичаше и уважаваше жена си. Просто платоническа любов! Красавиците не можеха да бъдат измамани лесно – те усещаха с шестото си женско чувство, че той много ги харесва, желае ги, но не смее да покаже открито тези свои любовни чувства. Някои от тях наистина искаха да го свалят, не просто за добри оценки, флиртуваха с него, нарочно създаваха благоприятни ситуации за сваляне. Но Питър беше твърд като скала – не се подаваше на триковете на Евините дъщери.

Момчетата студенти от своя страна също го ухажваха – но не като сексуален обект, разбира се, а като човек, от който зависи тяхната оценка. Или просто така, от любопитство да узнаят личния му живот на европейец. На обедната почивка те го канеха в университетското кафене на билков чай или арабско кафе. Там те го разпитваха подробно за неговия живот, какво мисли за политиката и бъдещето на страната им, разказваха му измислени от тях истории от своя живот, оплакваха се, че не ще могат да си намерят булки понеже бедните им бащи не могат да платят за тях. Булките имаха цената на нови коли. Блажени бяха студентите от богати семейства или от семейства с много дъщери. Жените бяха стока за продажба. Стари богати араби можеха да имат по шест законни съпруги, някои от които по-млади от тях с петдесет години.

Никой арабин, било то беден или богат, няма да се съгласи да се ожени за недевствена жена. Но и за това си имаше изход. Обезчестените момичета биваха изпращани от бащите им във Франция, където хирурзи им зашиваха мембраните на повредените възпроизводителни органи. И те ставаха отново девствени – готови за продажба на пазара на булките.

Такива мисли се въртяха в главата на Питър по време на проверяването на студентските тестове. Жена му по едно време надникна в хола да го провери:

-Нещо дълго се умълча? Не желаеш ли кафе или фанта?

Питър не отговори веднага, трябваше му време да излезе от мечтите си за любов с красивите студентки и да осмисли реалността на тези мечти. След като осмисли нереалността на такива любовни връзки със своите студентки, той въздъхна и каза:

-Мислех си за поразииите на *Сирокото*. Колко ли още време ще ни държи като затворници в къщи? Страх ме е да си помисля даже какво е състоянието на моето пежо в тази въздушно-пясъчна стъргалка.

- По-лошо от това което беше няма да стане. Да му мислят хората с нови коли – отговори успокояващо жена му.

- Благодаря ти за загрижеността, но сега ме остави сам. Имам още куп студентски работи за проверка.

Жена му напусна намусена хола, знаеше от опит, че той я лъже. А Питър си мислеше: „Глупости са това, жените носят само неприятности. Забрави за тези смазливи момичета-фурии“.

Още невърнал се към проверката на тестовете, Питър усети, че нещо лошо става със здравето му. „Преработих се“ – помисли си той. „А може да е от пясъчния горещ въздух?“ Сърдцето му започна да бие бързо-бързо като сърдце на гущер, интензивна топлина заля тялото му. Погледна се в огледалото – лицето му бе станало червено като цвета на варен рак, очите изцъклени с някакъв странен блясък на вампир. „Нещо недобро става с мен. С нещо съм се отровил или съм хванал някаква зараза от този мръсен пясъчен въздух, който прониква през цепките на прозорците.“ Питър поопипа корема си – нищо не го болеше там. Поопипа и другите части на тялото си – нищо. От голяма уплаха или под въздействието на реално заболяване, което Питър все още не можеше да установи, краката му се разтрепериха като при силно земетресение и той рухна с грохот на пода покрит с линолеум. Жена му и децата му дотичаха уплашени.

-Какво ти става, добре ли си? – с разтреперен глас извика жена му.

-Не знам, нещо лошо остава с мен. Може да съм отровен или нещо със сърдцето. Помогнете ми да легна на дивана.

С общи усилия тримата здрави членове на семейството вдигнаха тежкото стокилограмово тяло на главата на семейството и го положиха на дивана. За момент на Питър му се зави свят, той затвори очи за няколко секунди, а като ги отвори неговият взор се насочи машинално към отсрещния ъгъл на хола. Там, на десет сантиметра под тавана висеше и се кокореше познатото от България светещо тяло на Медузата.

-Гледайте, Медузата е тук – изкрещя с нечовешки глас Питър. – Там под тавана. Не се плашете тя нищо лошо няма да ни стори – вече с по-спокоен глас каза Питър.

Надигна се на лакти за да стане, но силите не му достигнаха и той се свлече обратно на дивана. Питър беше абсолютно изнемощял без да има болка по тялото си. Уплашени и възбудени до предел от случилото се с него и от внезапното появяване на светещото сияйно видение под тавана, жена му и децата се разпищяха като ударени от гръм. Те започнаха да изригват от гърлата си нечленоразделни звуци, чийто смисъл не дохождаше до съзнанието на Питър.

-Престанете да крещите, дявол да го вземе. Нищо ужасно не се е случило. Никой не е умрял. Това е нашата Медуза, ще я уплашите със вашите истерики.

Думите му поуспокоиха Галя и децата и те млъкнаха изведнъж продължавайки да хленчат и да се сополят. Галя хвана за ръцете децата си и напусна хола произнасяйки нещо неясно за увредения слух на Питър. Досети се, че думите ѝ едва ли съдържаха съчувствие към него и одобрение на внезапната поява на Медузата. Тя беше запазила неприятни спомени от това желеобразно светещо създание при сеансите ѝ в тяхния български дом преди години. В това време Медузата примигваше глупаво под тавана вероятно глътнала плазмения си горещ език от това, което се случваше пред многобройните ѝ светещи очи. Тя вероятно вече съжаляваше, че е дошла чак в Африка, нежелана от семейството на Питър. Настъпи неловко мълчание, по-скоро неловко бездействие между двамата стари познати. Галя ги извади от това оцепенение влизайки отново в хола с думите:

-Господи, та тя ни е последвала чак в Африка! Как ни е намерила в този забутан квартал на Алже Бордж ел Кифан? На етаж и апартамент без номера. Как е могло това да стане? Аз самата често бъркам апартамента ни и звъня на чужди врати.

-Явно не със самолет или с кораб. Духовете си имат свой начин на придвижване – квантов скок в пространството и времето. А що се отнася до липсващите номера на нашето скромно жилище, то тя ни е усетила по миризмата на шкембето, което вариш на кухнята – издевателски произнесе Питър.

-Простак, много си оригинален, няма що. Варя го за теб, само ти го обожаваш в семейството, за мен и децата готвя друго. Впрочем твоята покойна майка ме научи как да го готвя, за да задоволявам вкусовете на нейния безценен син – ядосано изтреля отговора си Галя.

-Първо затвори си човката и излез от хола, а то шкембето ти може да загори на кухнята. Второ, трябва да ти е известно, че Медузата е пристигнала мен да види, а не теб. Трето, моля те да ме оставиш на мира, защото не се чувствам добре. И последно – не ти ща лекарствата, нищо не ме боли.

Този път Галя преглътна геройски обидите отправени ѝ от съпруга и напусна хола без да промълви и дума. Само след две секунди, вероятно премислила, тя показва главата си в леко отворената врата и изригна гласовито:

-Майната ви! И на двамата! – и посочи с показалец Медузата. След което тръшна вратата и напусна полесражението с гордо вдигната глава.

Питър не се впечатли много от думите на жена си, познаваше много добре нейния горделив и избухлив характер. „Лесно се пали, но и лесно гасне“ – помисли си професорът. Опита се да се намести в по-удобна за наблюдение позиция на дивана, но с голямо учудване и неудоволствие разбра, че не може да мръдне коя и да е част от тялото си даже на сантиметър. „Парализирала ме е, кучката. Защо, какво лошо съм ѝ сторил?“ Жалостно погледна към Медузата, която продължаваше да „мълчи“ и да не мърда от мястото на появяването си. Питър съзнаваше, че прави грешка като наум я обижда. „Тя със сигурност чете моите мисли. Трябва да внимавам какво мисля за нея. А то може да стане по-лошо. Да ме приспи завинаги, например“ – мислеше си угрижено Питър.

Медузата, обаче не беше човек, тя се бе появила на Питър с някаква цел, а не да слуша глупавите разprávии между съпрузите относно нейната сияеща персона. По едно време Медузата се активизира, запулсира, многобройните ѝ светли петна-очи започнаха да присвяткат като мигащите лампички на коледна елха. Заприлича на въртяща се сфера с многобройни цветни отвори по нейната повърхност, които прожектираха снопове ярки лъчи в околното пространство. Питър усети, че тялото му се отлепва от дивана, а крайниците му започват да се движат по заповед на неговия мозък. „Слава Богу, а то щях да откача, ако бях парализиран за

по-дълго. Клаустрофобия на душата затворена като в капан в неподвижното ми тяло.“ – облекчено си помисли Питър и започна да масажира изтръпналите си крайници. Този път се настани удобно на дивана и зачака Медузата да му „заговори“. След малко многоцветните прожекторчета на Медузата угаснаха, тялото ѝ престана да пулсира като ковашки мех. Тя беше готова за първия след много години сеанс на обучение на новия пророк на Бога Питър. Медузата проектира на бялата отсрещна стена екран с приблизителни размери метър и половина широк и метър висок. Лампата на тавана беше угаснала мистериозно и в хола настъпи полумрак нарушаван само от слабата жълто-ръждива светлина процеждаща се през неуплътненията на прозореца и от слабо светещия правоъгълен екран на стената. И сеансът започна. Медузата проектираше на екрана схеми, формули, живи картини,..., всички видове визуална информация, която мозъкът на Питър трябваше да попие и запечати стабилно в паметта на съзнанието си. След като проектира и записа в съзнанието на Питър информацията на първия сеанс, Медузата се оттегли величествено в мястото на своето появяване и изчезна внезапно, без искри и без шум.

„У-у-у-х, свърши се! Да, това беше ново за мен. Непознато.“

За разлика от сеансите в България, сега Медузата беше предпочела да предаде новите знания на Питър като професионален професор четещ лекции на студенти с помоща на прожекционен апарат. „Трябва и аз да преподавам лекциите на моите студенти по този начин. Бързо е и се запомня добре. А то си цапам ръцете с тебешир и рисувам схеми и формули, които и аз самият не мога да разчета като ги разглеждам отстрани“.

Опипа си челото – то беше студено и покрито с влага. Облиза машинално напуканите си устни и усети солта на езика си. По бузите му се стичаха струйки студена пот. Поопипа се навсякъде по тялото – нищо не го болеше. Напъна се да стане от дивана и това му се удаде много лесно.

„Ура-а-а-а, вече съм здрав и мога да се движа. Дали пък не ме е подмладила пустата му Медуза и да е подобрила моите умствени и физически качества? Я да се видя в огледалото.“

От огледалото го гледаше неговият познат до болка образ, когото виждаше всяка заран когато се бръснеше в банята. „Същият съм. Може да

е за добро, че не ме е подмладила светещата скитница. А то Галя ще ме изревнува и няма да ми готви шкембе в наказание“ – помисли си Питър.

На кухнята го посрещнаха с овации.

-О-х -о- о, най-после свърши този кошмар! По едно време си мислех, че тази светеща пачавра може да те омагьоса и отвлече в нейния отвъден свят. Хайде, разказвай всичко подред – подкани го щастливата му жена.

- Стар гологан лесно се не губи. Много би се узорила Медузата да отмъкне на своя желатинов гръб сто-килограмово прасе като мен. А и за какво съм ѝ нужен там в техния отвъден свят, където я чака вероятно красавец октопод да я прегърне със своите сто нежни светещи пипала. Преставящ ли си какво удоволствие изпитва жена, галена нежно от сто ръце едновременно?

- Не си го представям и не искам такова сто-ръково галене и опипване. Две нежни ръце ми стигат. Твоите. Изглеждаш ми много свеж, някакси подмладен, не ми приличаш на болен, какъвто се преструваше преди половин час. И-и-и, много сияещ, цъвтящ от щастие. С какво те омагьоса Медузата, все пак? – погледна го с подозрение Галя.

- Е-е-е, чак пък подмладен. Наистина ли ти изглеждам подмладен? – радостно попита Питър.

- Не се разсейвай, същият си. Разказвай какво си говорехте насаме с Медузата.

- Първо ми направи кафе за да освежа мозъка си, да се съсредоточа по-добре и да събера мислите си докато пия кафето. И след това започвам. След пет минути засърба горещото кафе и отпочна разказа си.

- Първо ти дължа извинение за грубото ми държане към теб, когато се чувствах много болен. – Жена му се изчерви от удоволствие като гимназиална ученичка, която е чула за първи път от свой обожател, в когото тя е влюбена тайно, че е най-хубавото момиче в цялото училище. Стана от стола и го прегърна и целуна страстно в устата.

- Какъв си ми сладуран! Такъв те обичам! Просто не приличаш на себе си. Медузата по-често трябва да те обработва за да се държиш нежно с мен. А сега по темата – подкани го отново Галя.

- Деца, това което ще чуете не е приказка от *Хиляда и Една Нощ*, нито приказка измислена от мен, както когато бяхте малки ви разказвах преди да заспите. Аз не съм Аладин, а Медузата не е неговата вълшебна лампа, която изпълнява всяко негово желание.

- Татко, преди да започнеш тази истинска приказка можеш ли да ни обясниш какво представлява Медузата. Живо същество ли е или е някаква умна електроника, нещо като много умен компютър? – помоли го неговата по-голяма дъщеря.

- Жива е, разбира се. Никога нежива електроника- свърхмощен компютър - не може да пресече границата разделяща *неживото от живото*. Никога и най-сложният компютър не може да се осъзнае и да се възпроизвежда както го правят живите същества. Електрониката не може да мисли, не може да обича, не може да има каквито и да е чувства, не може да има инстинкт на самосъхранение, не може да предчувства несбъднати още неща. Компютърът е машина създадена и програмирана от живия човек. Медузата притежава разум по-висш от нашия жив човешки разум. Следователно тя е живо същество, но от много по-висше качество в еволюцията на *Реалността*. Медузата е квантов обект за разлика от нас хората. Тя принадлежи към света на квантовите обекти, пространството на които е ортогонално на нашето тримерно пространство. Тя може да се проектира (материализира) в коя и да е точка на нашето пространство мигновено, без да използва за това самолети, кораби, коли, магарета,..., или машина на времето, както го е описал английският писател Х. Уелс в своята новела *Машина на Времето*. В какъв вид тя се представя в нашето пространство-време тя си решава. Ние я виждаме като желеобразно светещо създание. Така е решила значи. Разбрахте ли сега какво нещо е Медузата?

- Май разбрах, но не съм сигурна в това – отговори колебливо голямата му дъщеря Мая.

- А аз разбрах, татко беше много ясен – каза уверено малката му дъщеря Соня.

- О-х-о-о-о, разбрала си. Ти си още много малка да разбереш тези неща, които никой, освен татко, не разбира в момента.

- Какви ги дрънкаш, не обърквай децата. Разказвай по същество – ядосано се намеси Галя.

Достатъчно подробно, за да задоволи любопитството на жена си, и с малко приукрашения за да направи разказа си разбираем и интересен за децата, Питър описа срещата си с Медузата и как тя му е предала новото послание от *Световния Разум*.

-Световният Разум това Бог ли е, татко? – попита го Мая.

- Да, така го наричат вярващите. Религиозните хора.

- Значи религията не е тъпа стара измислица, както ни учеха в българското училище?

- Религията не е съвсем тъпа, както ви учат учителите-материалисти. Макар и много примитивна, много стара, консервативна, отричаща еволюцията на живата природа, религията стои много по-близо до обяснението на някои основни въпроси на живота и човека в частност. Интуитивно, заложено ни в подсъзнанието още като се осъзнаем като хора, ние, хората, чувстваме Бог в себе си. Официалната наука отрича съществуването на Бога - Световен Жив Разум, като обяснява всичко съществуващо в природата като резултат от действието на бездушните физически и химически закони. А как може тя да обясни действието на така наречения *Антропен Принцип*, който създава благоприятни условия за съществуване на живите същества на Земята в течение на милиарди години? Неживите закони това го не могат – много са слаби за това. Защо този охраняващ живота принцип действа само на нашата планета? Живият Бог е този таинствен ангел-хранител на живота на Земята! По отношение на обяснението на трите най-важни въпроси за съществуването на живата природа и човека в необятната нежива вселена религията също дава по-правилни, макар и много примитивни, отговори на тези най-фундаментални въпроси на *Съществуването*: от къде идваме (как е започнал светът и животът в него), защо живата природа се изменя/еволюира към по-съвършенното, по-доброто, до къде ще стигне тази еволюция и как ще свърши нашият свят? Съвременната наука не дава задоволителни отговори на тези въпроси. Особено за *Сътворението на Света/Вселена* и на *Живота* в нея. Всичко в този единствен наш свят е подчинено на вечните квантови закони на вселената – от нищо и никого несътворени и от нищо и от никого не разрушими. Еволюцията на Живата Вселена (Животът на Земята) се подчинява на Великата Квантова Вълна на Живота – също вечна, от никого и от нищо несътворена и неунищожима. Бог – Световният Жив Разум на Света - е само неен Пазител и Регулатор, не

и Създател. Бог е нещо като изпълнителен президент на могъщата единствена компания „Свят“! Светът съществува като затворен кръг във времето, неговото Начало (Сътворението) и неговият Край съвпадат на този кръг. Вселената и Животът в нея излизат от неопределеното начало на света и завършват в неопределения му край! Животът не е произлязал от неживата материя. Той е несъздаден, вечен. Цикли на света/вселена са вечни, едни и същи и в най-дребните си детайли, не съществува Създател и Унищожител на Света! Както разбирате, религията поне приема съществуването на Бог за разлика от атеистичната съвременна наука. Е, Медузата е пратеник на Бога, който е видял в мен човекът способен да разбере и опише ясно последните меседжи-послания на Бога. Бог не е ревнив към хората, Той не пази секретите на света само за себе си, Той постепенно ги открива на такива хора като мен – наречени пророци от религиите или гении от официалната наука. Истинските гении са хора, които „виждат“ това, което е невидимо за обикновените хора. Но те не са истински откриватели на гениалните неща, които променят качеството на човешката цивилизация. Те са само изпълнители на гениалните божествени меседжи-откровения. Много дълга стана тази приказка, признавам. И мен главата ме заболя от нея, а езикът ми се вдърви. Днешната приказка за Медузата свършва тук, но ще има и продължения. В това съм сигурен. Тя още има информация за споделяне с мен. Тя е тук, около нас. Макар и невидима. И последно нещо: деца, и ти, жено, разбирате, че това е само семейна приказка. Нещо като семейна тайна – така обещах на Медузата. Ако я разкажете на някой извън семейството ни, тя ще загуби магическата си сила. А на мен предстои трудно време да запиша меседжа на Медузата на хартия. Иначе меседжът на Бога няма смисъл. Той е предназначен за всички хора на Земята, а не само за мен и вас. Обещавате ли да пазите тази семейна тайна?

Всички едновременно извикаха:

-Кълнем се в Бога, че ще пазим тази тайна. – Децата и Галя положиха дясните си длани на сърдцето, така както го бяха виждали в американски филми.

Следващите три дни Питър беше зает с разшифроването и записването на информацията предадена му от Медузата. Странно, но тази информация беше стабилно записана в неговото подсъзнание и

изкачаше лесно от него. Домашните не му пречеха. Носеха му храна и кафе в хола.

Медузата беше се погрижила за осигоряване на спокойни часове и през ноща. На външната врата на апартамента тя бе окачила съобщение:

Драги съседи, от водното управление на града съобщиха, че вода тази и следващите три нощи няма да потече от крановете на всички апартаменти в блока. Моля запасете се с вода от другаде и не звънете на външната ни врата. Когато водата протече, то вие отново сте добре дошли с вашите съдове за вода.

Някои от „по-горните“ безводни жители на блока, макар и прочели записката на вратата, бяха оставили пред апартамента на Питъррови свои съдове за вода, надявайки се, че вода може да протече по-скоро от обявеното официално безводие. За всеки случай. Рано сутринта Питър излезе да изнесе боклука както го правеше всеки ден. Още сънен, непрогледнал добре след напрегната нощ на дешифриране и записване на меседжа на Медузата, Питър се препъна от наредените пред вратата му съдове за вода, строполи се и се изтъркаля на циментовия под придружен с ужасен грохот на тялото си и на излезлите от стабилно равновесие съдове. Целият блок се събуди от този грохот. Първи дотърчаха собствениците на водните съдове – те се притесняваха не толкова за подбитите глава и крайници на Питър, отколкото за състоянието и съдържанието на своите съдове. Ранен и ядосан Питър им каза да си вземат празните съдове и да вървят по дяволите.

-Сам си си виновен, къде гледаш. Впрочем никак не си учтив със своите съседни. Ще си го имаме наум, когато ни помолите за нещо – заядливо изкукудяка дебела съседка от по-горния етаж.

Питър си прехапа устните за да не отговори нещо оскърбително на тази нагла дебелана. Идеше му да я цапардоса по мръсната ѝ уста с парцал от боклука, но знаеше, че нейният съпруг ще довтаса веднага и може да се стигне до сбиване. А той му беше колега от департамента в университета.

-Скъпи, дали си забелязал, унесен в своите разшифровки на информацията получена от Медузата, че вятърът *Сироко* вече се издуха и не вилнее навън. Прахта и дребният пясък се утаиха на земята, а въздухът стана отново добър за дишане и прозрачен за гледане през него. Та искам

да ти кажа, че трябва да излезе навън за продукти и да отскоча до моята служба за да разбере кога ще отпочнем отново работа. Ще ми позволиш ли сама да карам пезото, макар че ме е още страх да го карам без твоето присъствие в него?

-Време ти е да се отпуснеш и да караш сама пезото. Минаха два месеца, откакто си взела шофьорска книжка и все още се страхуваш да го караш сама. Тръгвай, нищо лошо няма да ти се случи. Шофьорите все още си стоят по домовете. И се пази - *Сирокото* все още не е издухало напълно прахта от дробовете си. А аз ще поработя над дешифровката. Усещам, че Медузата скоро ще ме посети.

- Как ги усещат тези работи?

- По топлината, която започва да облива цялото ми тяло.

- Наистина, лицето ти е зачервено. Е, оправяй се на спокойствие с твоята Медуза. Няма да ти преча. Децата няма да взема със себе си, все още се чувствам калпав шофьор. А може ли един последен въпрос?

Питър кимна с глава.

-Впрочем, от какъв пол е Медузата? Мъжка или женска? Казваш, че е живо много умно същество. Би трябвало да има пол. Как се размножават там откъдето идва?

-Ангелите са безполови същества – така е писано в библията. Това се отнася и за Медузата. Тя е наш ангел-хранител.

- Дрън-дрън. Внимавай с „безполовата“ Медуза. Може да те очарова и отвлече в нейния ортогонален свят. А там нищо не се знае.

-Говориш глупости. Тя всичко чува, може да те намрази.

И Галя се отправи на първото си самостоятелно пътуване с пезото. Излезе от ситето и се насочи към магистралата *Мутониера*. Когато излезе на магистралата, тя с неудоволствие разбра, че съпругът ѝ греша. По магистралата се движеше плътен поток от коли, както е в нормални дни. Замижа за миг за да набере кураж и се втурна в потока. На около два километра от изхода за тяхния квартал магистралата се спускаше рязко надолу към руслото на средно голяма река идваща от Атласките Планини. Над реката беше прекаран солиден бетонов мост. Пътят беше четириредов в този си участък, а пезото карано от Галя се оказа в средата

на пътя. Това я притесняваше, понеже трябваше да излезе от магистралата на следващия изход. Такава маневра ѝ се виждаше невъзможна в този плътен капан от коли около нея. Потокът коли често спираше в този трафик. По едно време, както си чакаше притисната в потока, Галя чу страшен грохот идващ от високата част на магистралата. А пежото беше близо до моста. Съпътствано от голям трясък, писъци на пострадали пасажери, нещо огромно и неуправляемо се движеше надолу по магистралата помитайки малките коли по пътя си. Това беше голям цементовоз, чиито въздушни спирачки бяха повредени. Той набираше скорост и нямаше как да излезе от пътя или да спре. Десетки, а може би стотици, коли по пътя му бяха отнесени и разбити от тази неуправляема лавина. Цементовозът-камион приближаваше пежото на Галя и беше невъзможно да го подмине без да го помете и разбие. Галя се вцепени, ръцете и краката ѝ не я слушаха повече. Разтреперана от ужас тя се молеше горещо на Бог, в който не вярваше, да ѝ се размине и да види отново децата си. В този момент на крайно отчаяние нещо задвижи колата ѝ и я измъкна мистериозно на банкета встрани от пътя. Миг след това Галя видя чудовището цементовоз да помита колите на мястото където беше нейната кола само преди секунди.

-Господи, ти ме спаси! Как да ти се отблагодаря? А аз, глупачката, не вярвах, че ти съществуващ. Присмивах се на Питър, който вярва в теб.

За да покаже кой е истинският ѝ спасител Медузата се ококори отвън на предното стъкло на пежото, примига няколко пъти с многобройните си очи и изчезна като призрак.

След като жандармеристи разчистиха разбитите коли от пътя и санитарни линейки от целия град се притекоха на помощ на ранените, Галя се върна в своя дом. Вечерта по телевизията съобщиха за ужасната катастрофа отнела живота на десетки хора.

-Милата наша Медуза, сега щях да съм мъртва, ако тя не бе дошла да ме измъкне от този ужасен котел от коли заклещени една в друга – ронейки потоци сълзи говореше Галя.

-А ти не ѝ вярваше, наричаше я мръсна пачавра. Виждаш, че тя не е отмастителна натура. Сега разбираш ли, че тя е наш ангел-спасител? Бог я е изпратил не само да ни предава важна информация за света, но и да ни пази от всякакви бедствия.

Гая само клатеше глава неспособна да промълви и дума в отговор на обясненията на съпруга си. Посъвзела се тя промълви хълцайки:

-И двамата сме виновни пред златната ни Медуза. Чувала съм и ти да я ругаеш понякога. Винаги търсим облаги от нея, а забравяме, че и тя е живо същество. Може и тя да има нужда за нещо от нас. Любов, например, ласка, съвет?

-Тя не е човек като нас, нейните нужди са непонятни за нас. Но да, от днес спирам да я ругая когато съм ядосан. Обичам я, уважавам я, благодарен съм ѝ за твоето спасение. Но интересно, как тя се оказва на две места едновременно? По времето, когато е станала катастрофата и тя те е измъквала от трафика, Медузата беше през цялото време тук в хола и ми диктуваше новото послание. Беше напълно видима. Вероятно тя може да работи едновременно в много образи. „Неведоми са пътищата господни“, както е писано в библията.

- А може това да е било нейна сестра-близначка, която спаси мама – изказа мнение по-малката им дъщеря Соня.

– Умна мисъл! – погали я по русата главица татко ѝ.

В поредния си визуален сеанс Медузата беше проектирала на бялата стена кръг разделен на шест еднакви сектора, във върховете на които беше написала голями арабски числа 1, 4, 7, 10, 13, 16, 19. Седем квантови нива, на които стават качествени изменения на *реалността*, както го бе внушила тя на Питър по интуитивен път. В друг подобен кръг Медузата бе разделила допълнително всеки сектор на три под-сектора или 19 квантови нива на *реалността*. Или 18 под-сектора. Медузата бе внушила на Питър, че не материята е основна философска категория за означаване на всичко съществуващо в света, а друга, по-фундаментална от нея категория Реалност! *Реалността* включва в себе си шест под-категории като: енергия, нежива материя, жива материя, човешки разум (съзнание-душа), колективен разум на цялата човешката цивилизация, и върховен разум на вселената (Бог, както е прието да се нарича от религията). Еволюцията на *Реалността* в този Велик Квантов Кръг се извършва по качество, не по време. На всеки основен квантов възел на кръга („1“, „4“, „7“, „10“, „13“, „16“, „19“) се реализира фундаментално качествено изменение на *Реалността*. Човешката душа, например, се появява на квантовия възел

„13“. Съвременните учени, които са в голямата си част материалисти, смятат, че човешкото съзнание е функция на материалния мозък – физика, химия, биология, електричество. Поради тази грешна представа за съзнанието-душа те смятат, че е възможно да се разработи нежив супер компютър – синтетичен разум, който да е подобен на човешкия разум-съзнание, даже и по-потентен от него. Това е невъзможно! Никога неживата материя, колкото и сложна да е тя, не може да прекрачи квантовата граница на преход към по-висшето качество на *реалността* – човешкото съзнание/душа! Както, никога по изкуствен начин (абиогенно) не може да бъде синтезирана – било от природата в първичните океани на планетата, било от човека-експериментатор – жива клетка с нейните елементи ДНК и други. „Всяка жива клетка – от друга жива клетка“ – беше казал един учен биолог! Идеята за абиогенно начало на живота на Земята, а и на други небесни тела, е просто невежество! Неживата и Живата Материя съ-съществуват от самото неопределено начало на цикъла на света/вселена! От „неопределеното начало“ на вселената „излиза“ в готов вид неживата материя в окончателния си вид : електрони, протони, атоми, молекули,..., песъчинки, камъни, скали, планини,..., планети,..., звезди,..., галактики,..., цялата вселена. Живата материя „излиза“ от неопределеното начало в нейния най-елементарен вид – прокариотни клетки и синьозелени водорасли. Вече детерминирал се, светът започва да съществува като противоречиво единство на неживото и живото. Вселена без живот в нея не може да съществува самостоятелно! Тя има нужда от Жив Наблюдател, който я „наблюдава“, „измерва“, „експериментира“, „променя“. Живият Наблюдател във вселената е Животът на планетата Земя! Той е Единствен Наблюдател в цялата необятна нежива вселена. Това го определят фундаменталните симетрии в света! Времето, в което живеем, изменяме се /еволюираме/ е абсолютното време на Живия Наблюдател! Друго, относително време, според учения-математик А. Айнщайн, не съществува!

Абсолютното Време на вселената е затворен квантов кръг с начало и край съвпадащи! Времето не е права отворена линия или права отсечка, както го мислят съвременните учени. Светът/вселена не е започнал с Биг Бенда, такъв не е имало!

Медузата беше разкрила на Питър много неща, които противоречат на приетите за неоспорими и вечни догми на науката. Симетрията на Великият Квантов Кръг с 19 квантови възли на него определя строежа и

конструкцията на вселената на всичките ѝ физически нива: маси, енергии, импулси, ..., а също така и на нивата на биологичните/живи обекти/, и на Разума! Следвайки тези инструкции „от горе“ Питър състави квантови периодични графики-таблицы за елементарните частици, за атомните ядра, за атомите,..., за формите на земната повърхност, за слънчевата система, за звездите и тяхните купове, за галактиките и техните агломерации, за вселената и всички нейни параметри. На базата на тези симетрии, Питър беше изчислил стойностите на световните константи. Беше, например, предвидил съществуването на бозон/мезон, който бе открит десетилетия по-късно в ЦЕРН и грешно бе окачествен като Бог-Частичка. И много други неща.

На самия връх на Пирамидата на Реалността стои най-върховният представител на Реалността – Бог! Той е на върха, Той не може да се мултиплицира на по-висши по качество богчета. Защото след него няма нищо по-висше от него. Той е Единствен и Всемогъщ! Следва спад към най-елементарната форма на реалността – потенциалната енергия! Тя стои в самото начало на Великия Кръг. Следват по-висшите форми на Реалността. И така нататък. Бог присъства във всичко в нашия единствен свят. Всяка по-висша форма на Реалността съдържа в себе си всички по-низши форми, но тя не е просто съвокупност от тези по-низши форми, тя притежава по-висше качество от тях.

В нашия единствен свят/вселена нищо не е първично, всички форми на Реалността и нейните индивидуални представители са взаимосвързани и се взаимопределят. Реалният Свят е нещо като огърлица от перли, които отразяват една друга. Светът, в който живеем, макар и ограничен по своите параметри, е неизчерпаем и в двете си посоки – към по-малкото и към по-голямото. Нашата малка планета и животът на нея се намират в центъра на този единствен свят – еднакво отдалечени от най-малкото (елементарните частици) и от най-голямото (цялата вселена).

Медузата не само предаваше тайните на света на Питър, но и го насочваше къде може да намери писмен или друг материал, който би му помогнал да разбере и сравни знанията получавани от нея с данните от наблюдения и експерименти извършени от други учени. А също така и важни идеи изказани от други учени.

Така например, един слънчев ден, когато гъстата прахово-пясъчна мъгла на вятъра *Сироко* се бе вдигнала, Питър реши да отиде до центъра на

града за някои продукти. Централната част на Алже, построена главно от френските колониалисти, е разположена на хълмове издигащи се над полукръгъл обширен залив, който служи за търговско и пасажерско пристанище. От тук тръгнаха кораби за Европа натоварени с фурми, килими, цитрусови, бадеми, фъстъци, вълнени ръчно-направени изделия, африкански сувенири, качествени вина,..., руди,..., и много други стоки произведени в тази новоосвободила се северо-африканска страна. Същите кораби се връщаха от Европа натоварени главно с хранителни продукти и индустриални стоки. Голяма част от доходите получавани от продажбата на нефт, петрол и качествени железни руди, отиваха за покупка на храни от Европа и Америка. Селското стопанство на Алжир беше изпаднало в колапс след изгонването на френските фермери и не бе в състояние да задоволи с храна бързонарастващото население на страната. А то се удвояваше на всеки двадесет години. Високи бяли сгради, построени в стар колониален френски стил, с метални ажурни парапети на многобройните балкони, придават тържествено-свабден вид на централната част на града.

Alger la Blanche – така са го наричали с любов и гордост французите. Централните улици на града са широки, покрити са със солидни каменни плочи и са поддържани в добро състояние. От двете страни на тези булеварди са разположени безброй ориенталски и модерни западни магазини и заведения. Центърът на Alger все още беше запазил вида си на проспериращ френски колониален мегаполис. Пет-милионен град – арабски ориент в прегръдка с френски модерен западно-европейски свят. Тук джамии и католически черкви съжителствуват в мир и съгласие. Католическата катедрала Notre Dame d'Alger е великолепен образец на готическа архитектура и е гордост за столичани. Винаги е пълна с богомолци.

В Alger богатство и мизерия съжителствуват в съседство – модерният, чист, богат, блестящ център на града е буквално залепен за старата, мръсна, воняща, мизерна Каазба. Това е цял град с арабски стил къщи с плоски покриви, град без канализация и чиста вода за пиене и готвене, невероятен лабиринт от много тесни криви улички, по които тече помия и са покрити с гниещи отпадъци, отвратително смърдящи на човешки изпражнения, с безброй много тесни магазинчета и кафенета, и какво ли още не натикано едно до друго и едно над друго. Град – огромен разсадник на зараза, в който европейците не рискуват да проникнат даже

на един метър навътре от страх да не хванат холера, да бъдат ограбени, изнасилени, убити, съвсем безнаказано, защото в нея не дръзват да влизат даже местните арабски полицаи. В тази градска джунгла, обитавана от стотици хиляди бедняци, можеш да се загубиш много лесно в невероятно сложния лабиринт от тесни улички без указани имена и номера, ако ти стиска да влезеш с опознавателна цел, например. Тази недостъпна и враждебна за европейца територия в столицата на Алжир е била център на национално-освободителното движение срещу френските колонизатори. Даже мощните оръдия на френската армия не са могли да изкоренят и сломят свободолюбивия дух на арабските муджахини в Каазбата. От Каазбата муджахините са правили набези на богатите квартали и на френските казарми. Накрая, отчаяни да победят Каазбата и вслушвайки се в критиките и съветите на умните хора във Франция и Европа, френският президент дава заповед за изтегляне от Алжир и предоставяне на пълна независимост на тази страна. Каазбата винаги е била независима република на бедняците – и при французите, и сега.

Населението на столицата Alger нараства с много високи темпове поради невероятно голямата раждаемост на арабското население (10-15 деца в семейство), подобреното здравеопазване и по-добри хигиенични условия на арабското население, отколкото е било при французите, подобро изхранване за сметка на доходите от петрол и други полезни изкопаеми, и поради голямата миграция на бедното селско население към столицата. Освен Каазбата, където живеят кореняците-бедняци на Alger, в града бяха изникнали през времето след освобождението, като гъби след дъжд, така наречените *bidon villes* – огромни квартали от тенекиени и картонени жилища-бараки на новозаселили се бедняци – мигранти от бедните провинции на Алжир. В тях нямаше нито чиста вода, нито канализация, нито ток, пълчища плъхове ровеха боклуците между тенекиено-картонените колиби и кривите улички, роеве мухи, комари и всякакви други летящи твари хапеха и разнасяха зараза в тези забравени и игнорирани от Аллах и от правителство вонящи адове. Смрад и зараза! Попаднал в такава среда европейецът хваща триста зарази и красти, срещу които само местните жители имат някакъв изграден имунитет.

По централните улици на Алже не бяха предвидени места за законно паркиране на коли, даже със заплащане на автомати. По улиците патрулираха полицейски коли и слагаха саба на колите паркирали даже за късо време. Единствено законно място за паркиране в центъра на града

беше Централният Паркинг. По закон той беше безплатен. Още на входа на паркинга, обаче, те посреща тълпа от съмнителни типове – изнудвачи мошеници, които ти заявяват, че паркингът е пълен и няма свободни места. Но срещу скромно заплащане те биха могли да намерят такова място. Срещу малката сума, която заплащаш само за място в паркинга не ти е осигурено, обаче, безопасно стоене на колата. Когато се върнеш обратно в паркинга можеш да намериш колата си обрана, без фарове, без огледала, без чистачки, а може и съвсем да не я намериш на „законното“ й място. За да се осигори пълна безопасност на колата, специални пазачи-бандюги ти предлагат срещу допълнителна сума от 10 динара място охраняемо от тях. На паркинга се подвизаваше банда от крадци и изнудвачи, които явно срещу процент от печалбата даван на полицаите си осигоряваха незаинтересоваността на държавните охранители към дейността на обществения паркинг. Същите бандюги бяха обяснили на Питър, че може да получи едномесечно абсолютно безопасно паркиране срещу сума само от 50 динара. И Питър я плащаше. Не бе нужно даже да заключва колата си. Бандюгите на паркинга предлагаха и други услуги. Ако си загубиш ключовете на колата и нямаш дубликат, то те ти отваряха заключената кола, намираха във волана номера на ключа и след половин час ти доставяха три екземпляра на ключа. Бандюгите по своему бяха честни.

Да се прехвърлят криминалните дейности на крадците и всякакъв род мошеници на душата на целия алжирски народ е крайно нечестно нещо. Като цяло алжирците са много почтени хора, за тях ужасен грях е да се краде, насилва, убива. За кражба Коранът предвижда рязане на ръце. Днес не режат ръце, но полицията така жестоко бие хванатия на местопрестъплението крадец, че ти става мъка да гледаш такава екзекуция на открадналия портмоне бедняка. Краде се навсякъде, във всяка страна на света. Но религията (Исляма) е факторът, който поставя морални прегради срещу кражбите. И пак се краде, въпреки Корана. Богатите крадат в много по-голям мащаб, но тях никой не бие и не вкарва в занданите. Защото кражбата на високо ниво е узаконена от конституцията.

След като бе напазарувал в центъра каквото му трябваше, Питър се запъти към централния паркинг. По пътя хлапе-вестникарче му продаде местен вестник-ежедневник отпечатван на френски език. Питър рядко купуваше местни вестници, задоволяваше се с новините показвани по телевизията. След като се прибра вкъщи той разгъна многолистния вестник

на една вътрешна страница и погледът му неволно се насочи към статия написана от някакъв алжирски инженер. Въпросният инженер бе открил, с помощта на мощна изчислителна машина, че структурата на Корана се базира на симетрия определяна от магическите числа 7 и 19. Нещо трепна в душата на Питър – само преди два дни Медузата му бе открила основна симетрия, която определя квантовите нива/възли, в които стават качествени изменения на *реалността*. Симетрията отразена във Великия Кръг на Еволюцията на Реалността, по всичките ѝ форми и параметри, се базира именно на тези магически числа. Със затаен дъх Питър (или както го наричаха тук - Пиер) изгълта статията до край и пак, вече повнимателно, я препрочете. Първият стих на Корана съдържа 19 букви. Броят на главите (сурати) в Корана е 114 (6 пъти магическото число 19). Името на Аллах е споменато в Корана 2,698 пъти – друго произведение на числото 19. Глава 19 „Ел Аллах“ се състои от 19 стиха. Броят на ангелите пазещи портите на Ада е 19. Броят на небесата (основни квантови нива на *реалността*) е 7! И много други неща в структурата на Корана свързани с тези две магически числа! Честотата на използване на тези магически числа в Корана е наистина смущаващ факт за рационално мислещия съвременен човек! Нито отделен човек, колкото и умен да е той, нито колектив от голяма група учени, може без помощта на мощна електронна изчислителна машина да композира такава свършена структура на книга с този обем информация! Единственото разумно обяснение на тази загатка може да бъде само: Всевишният Разум на Вселената – Бог/Аллах е открил на пророк Мохамед важна информация за устройството на света кодирана в структурата на Корана. Разбира се Бог не би предал важна информация във вид на формули и научни теории на човек необразован, какъвто е бил пророк Мохамед, в онези тъмни времена на всеобща необразованост и липса на наука изобщо. Това откритие не направи Питър мюсюлманин, но затвърди в него увереността в реалността на божественото откровение дадено на пророк Мохамед и описано от неговите последователи в свещената книга на мюсюлманите Корана! Утвърди и в него уважението към културното наследство на арабската нация, което наследство е наследство за цялото човечество.

Първото визуално посещение на Медузата беше последвано от други сеанси, при които тя вече не показваше своя ярко светещ образ. Невидима за него, Медузата-Ангел му „диктуваше“ нови и нови неща за същината на нашата единствена вселена. Обикновено около полунощ ,

запасен с богат набор моливи и писалки, хартия, Питър очакваше поредния сеанс на Медузата. Жена му го посъветва да не я нарича Медуза в приказките и мислите си, защото това име се асоциира с грозно, пихтиесто, и отровно понякога, морско животно, а също така и с античното страшно чудовище Горгона Медуза. Децата му бяха налепили стените на апартамента им с рисунки на Медузата представяйки я като светещ с бяла светлина ангел с крила от злато и летящ в карета теглена от два бели пегаса. Питър не искаше да нарича пратеника на Бога с изтърканото религиозно име „ангел“, наричаше го просто „божествен пратеник“.

„До кога, обаче, божественият пратеник ще ми предава информация от Бога и ще закриля членовете на моето семейство?“ – се питаше понякога тревожно Питър. – „Вероятно докато съм нужен на Бог и върша неговата работа на посредник между Него и Човешкия Род. А след приключване на програмата на предаване на тази важна информация ставам отново обикновен човек – малка искрица от неговия дух -, без защита от неговия ангел Медузата. Както се казва: *Спасението на даещите се е задължение преди всичко на самите даещи се.* Тогава защита на живота ни остава инстинктът за самосъхранение .

Времето на осмисляне, декодиране и записване на обработения материал предаден от Медузата беше време на свърхнапрежение за Питър, на хабене на нерви, разпавии с жена му, на пренебрегване на професорските му задължения в университета. Питър се стараяше да замаже, да притъпи, отрицателния ефект на този втори негов живот върху служебните, семейните и приятелски отношения зарязани частично или игнорирани временно поради изтощителното усвояване на откровенията предавани му от Световния Разум. Но един ден Медузата му даде ясен сигнал, че приключва сегашната серия сеанси. Питър се поуспокои, върна се към старите си задължения. След кратка почивка той започна да описва разбраните и анализирани от него небесни послания и да ги подрежда в книга, която озаглави „Le Mond Vue du Sommet Le Plus Haut“ – „Светът Видян от Най-Високия Връх“. Есента на 1983 година Питър направи университетско издание на тази книга – отпечати около 500 броя от нея. Повечето от книгите раздаде безплатно на свои колеги професори и на свои студенти. За себе си запази оригинала на книгата написан на ръка от жена му на пергаментна хартия и няколко отпечатани екземпляра. През 1987 година, вече в България, Питър беше наклеветен от свои колеги в научния институт, където работеше като научен сътрудник, за написването

на книга противоречаща на комунистическата идеология и бе арестуван от българската комунистическа Държавна Сигурност. Всички екземпляри на книгата, които Питър притежаваше бяха конфискувани. Без един – този, който неговата предвидлива майка беше скрила на тайно място, което и Питър не знаеше. По-късно, в Америка, Питър преведе на английски тази книга и я публикува официално под заглавие „FINAL QUANTUM REVELATION“ – през 1994 година. Изключителен принос за публикуването на тази книга имаше втората му жена Евелина.

НОВЕЛА ТРЕТА

Алжир – Сахара

Питър бе заминал със семейството си в Африка на работа по контракт за 4 години. Работеше като пълен професор в Технологическия Университет в столицата на Алжир- град Алжир. Семейството беше настанено в новопостроен жилищен блок предназначен само за преподаватели от Технологическия Университет. Градчето, в което живееха беше всъщност краен квартал на столицата и се наричаше Bordj el Kifan (по арабски) или Fort de L'eau (по френски). И двете имена на градчето-квартал означаваха едно и също – форт разположен на вода. Под „вода“ се разбираше Средиземното Море.

В Алжир по тово време – по-малко от двадесет години от извоюването на независимостта от Франция – се ползваха на равни начала два езика – арабски и френски. В учебните заведения се преподаваше на френски. Липсваха достатъчно на брой и достатъчно подготвени местни кадри, които да преподават на арабски. Преподавателите в Университета бяха в голямата си част французи –местни или по контракт от Франция – ,много преподаватели-кооперанти от Европа и Индия, малък брой местни араби. Политическата власт в Алжир беше в ръцете на военни, които бяха

завършили военни училища във Франция и бяха усвоили френския начин на живот. Те не толерираха каквато и да е изява на ислямски радикален тероризъм.

Харесваше им тази северо-африканска страна, която беше познавала величието на Римската Империя и нейния упадък, беше преминала през епохата на величието и упадъка на други велики завоеватели като арабите и отоманците, беше усвоила културата на последния свой завоевател-Франция. И сега нейното местно население беше микс от: араби основно, бедуини-деца на пустинята с неизвестни все още на науката корени, кабилци-останалите чеда на някога мощен народ владял земите около Средиземно море, французи родени и израснали на тази земя и не пожелали да последват своите сънародници обратно във Франция след разпада на Френската африканска империя. В Алжир бяха запазени - пощадени от разрушителното влияние на природните сили и на новите завоеватели - руини на градове, аквадукти, виадукти, пирамиди (кръгли, различни от египетските) и други строения от епохата на Северо-Африканската Империя – близък и съперник на могъщия си европейски събрат – Римската Империя. Разпръснати по цялата северна част на Алжир можеха да се видят също така руини от много по-късна епоха – руини на ферми и луксозни къщи на френските колонизатори. *Пие Ноар* ги наричаха презрително тяхните по-светли сънародници живеещи в европейска Франция. Тези нещастни хора донесли френската култура и технологически прогрес в тази изоставена от Бога страна, родени и израснали там, бяха прогонени от местното арабско население и най-вече от решението на френско правителство - вече незаинтересовано да контролира тази трудна за издръжка колония – да се отърве от своите северо-африкански колонии давайки им независимост. Малцина от тези нещастни *пие ноар* бяха останали в своята родина след обявяването на нейната „независимост“ предпочели унижението пред новите владетели на Алжир – арабите - пред още по-голямото унижение да бъдат второ качество хора в страната на „истинските французи“. На тези, които обичаха фермерския труд френското правителство „щедро“ беше раздало неплодни каменисти земи на острова-скала Корсика. Невъзвращенците *пие ноар* се бяха адаптирали като хамелиони, които приемат цвета на обекта, на който обитават, в арабизираната отново страна. Бивши фермери бяха станали учители по френски, съветници и специалисти в държавни учреждения, собственици на гаражи по ремонт на коли и механични

работилници, търговци. Имаше и „редовни французи“ – кооперанти, както ги наричаха тук – неродени в Алжир. Това бяха предимно млади французи пристигнали в Алжир след своето градуиране във френските университети да прекарват едногодишна служба, задължителна за мъжкото население, вместо да козируват една година на френските фелдфебили във френската армия. Много от тях бяха придружени от своите съпруги и малолетни деца. Младите френски кооперанти-едногодишници работеха предимно като младши преподаватели в университетите или като стажант-инженери. Към Питър, който работеше като пълен професор в Технологическия Университет на град Алжир, също така беше прикрепен млад 26-годишен френски кооперант – асистент. Двамата много добре си паднаха и се сприятелиха лично и семейно.

Удивителна беше установената хармония след войната за независимост между представителите на двете основни нации в Алжир (араби и французи), които само преди две десетилетия се бяха хванали за гущите в борба на живот и смърт. В тази война французите отстъпиха не че бяха по-слабите, те отстъпиха защото разбраха, че с насилие не можеш да принудиш осъзналия човешките си права роб да работи ефективно и безропотно за френските колонизатори. Отстъпиха и защото времето беше ги направило истинска демократична нация уважаваща цивилните права на всички националности и религии. Всичко това беше осъзнато и оценено от бившите роби араби. Франция беше страната първа отхвърлила робството на феодалите над обикновения народ и премахнала монархията, френски философи създадоха първи учения за равноправието на всички родени от човешка майка същества, Франция беше страната подала приятелска ръка на борещите се за независимост от монархична Англия северо-американски колонии и подарила на младата американска република статуята на свободата.

След опиянението от извоюваната/подарена свобода арабите започнаха да съжالياват, че са се отървали от своите поробители и са ги изгонили от страната. Спечелвайки независимост арабите-алжирци загубиха много от ценностите на френската цивилизация като култура и организиране на икономиката. В резултат на създадения духовен и материален вакуум местното население попадна в лапите на мюсюлманския религиозен екстремизъм. Театрите, оперите, концертните зали, луксозните кина, в които до скоро са играели, свирели, пеели, танцували легендарни гостуващи артисти, оперни певци и балерини,

показвали са първокласни филми на европейската и американска филмова индустрия, сега бяха превърнати в складове или просто оставени на разрушителната воля на природата. По улиците на градовете и селата бяха плъзнали тълпи от религиозни фанатици облечени в мръсни, някога бяли, чершафи и с намотани около главите им разноцветни парцали-тюрбани. Някои от тези фанатици, загубили човешки облик, заливаха с киселина лицата на непокритите с фереджета жени независимо дали бяха от тяхната раса или европейки. До какво може да стигне човешката психика помрачена от религиозните проповеди на имамите, та вярващи в Ислама хора да се превръщат в зверове нападащи безжалостно хора неспазващи стриктно догмите на Корана ? Аз бях чел тази свещена книга на ислямската религия предадена чрез откровения на пророк Мохамед. Това е поетична по съдържание книга състояща се от стихове, в които се проповядват правилата на поведение на последователите на новата „истинска“ религия, красиво поетично описание на природата, сътворението на света, включително на взаимствани от библията идеи и личности. Но това, което ми направи най-силно впечатление е, че в тази книга придобита чрез божествени откровения от един неучен, неумеещ да чете и пише човек на пустинята, през седми век от Христа, са изложени данни и анализ на природата, които и днес изглеждат научно много обосновани. Числата 7 и 19, които играят ключови роли в квантовата структура на вселената играят същата роля в композицията на Корана. Аз открих важни симетрии в астрономията, физиката, химията и биологията базирани на тези магически числа. Така например броят на главите (сурати) в Корана е 114 ($6 \times 19 = 114$), името на Аллах е споменато 2, 698 пъти ($142 \times 19 = 2,698$), глава 19 „Ел Аллах“ се състои от 19 стиха, общото количество на числата в Корана е 285 ($19 \times 15 = 285$), 19 са ангелите пазещи портите на Ада, светът е разделен на седем небеса, и много други. Ясно е че нито един човек, или даже група от хора, колкото и умни да са те, без помоща на съвременни компютри, не са в състояние да композират такова забележително хармонично поетично произведение каквото е Коранът. Честота на използване на тези магически числа е наистина смущаваща, това води до неизбежното заключение, че в строежа на Корана има някакво скрито послание предадено като код чрез откровение от Бог/Аллах на пророк Мохамед. Естествено, скритите тайни на природата не биха могли да бъдат открити от Бог на неукия бедуин Мохамед във форма на научни теории и формули. В тези древни непросветни времена, в пустинните диви земи на Арабската пустиня, не са съществували още

спецефични научни термини и методи за научно обяснение на фундаменталните истини на природата. В Корана тези фундаментални истини са описани в алегорични, скрити форми. В наше време, когато науката има зад гърба си векове на наблюдения, експерименти и мисловен анализ на наблюдаваните природните явления, става възможно да се даде научна интерпретация на „скрития код“ в структурата на Корана. Пророк Мохамед е бил младеж когато е получил божествено послание – първите стихове на Корана - от Бог/Аллах през 620 година след Христа. Окончателните стихове на Корана пророк Мохамед получава много по-късно – през 652 година. Коранът включва основни правила за морала на мюсюлманите, за тяхното поведение и социален живот, задължителни за всички без изключение членове на мюсюлманските общини. Както и всички други моноистични религии предхождащи по време Исляма, последният е имал, и все още има, период на насилствено прилагане на религиозните догми. Това аз почувствах върху себе си по време на моето 4-годишно пребиванане в Алжир. За това ще спомена по-подробно в друга глава.

Програмите на радиото и телевизията бяха станали много религиозни. Цветущите някога ферми на френските плантатори бяха дадени на попечение на така наречените *villages socialist*. Това бяха комуни, в които земята, животните и селскостопанският инвентар бяха колективна собственост на хората от селото. Държавата инвестираше огромни средства за ефективното функциониране на тези комуни – бяха построени кокетни бяли къщи за селяните, нови джамии, училища, социални клубове. Парите за тези реформи идваха от продажбата на петрол, железни руди и други природни богатства, които бяха национализирани от бившите френски колонизатори. На кооперираните селяни – фелахи беше даден щедър старт за започване на щастлив оholen живот. Това беше светлата страна реформите извършени от новите социалистически ориентирани лидери на страната – в голямата си част полковници от армията. Тъмната страна на тези реформи, обаче, беше, че новите собственици на земята – фелахите – бяха абсолютно неподготвени да обработват и стопанисват земята в колектив. Те бяха свикнали да работят за френските плантатори „под камшик“, без да влагат мисъл и творчество в своя труд. Макар и не толкова сложна дейност както индустрията, обработката на земята и отглеждането на животни също си искаше познания и сърдце да влагаш в нея. Новоизпечените фермери-

собственици нямаха навици за работа „без камшик“, нямаха стимули, липсваше конкуренция, и,... нямаха особено желание да работят земята, когато държавата и без да работиш ти осигорява безвъзмездно и жилище и заплата от държавния бюджет. Само едно десетилетие след завоюването на независимостта голяма част от цитрусовите дървета в огромните плантации наследени от френските фермери се бяха изродили и бяха започнали да раждат дребни кисели плодове. Нови насаждения не се правеха. Огромните масиви лозя снабдяващи преди освобождението половин Европа с качествено сладко грозде и фини вина, бяха или изкоренени по религиозни причини, или оставени на самите себе си да се борят с разрушителните сили на природата. И те произвеждаха негодни за употреба ситни кисели плодове. Казват в България : „Лозето иска мотика, а не молитва“. На мястото на изкоренените лозя започнаха да садят нетипични за средиземноморския климат в Алжир плодни дървета като ябълки, круши, сливи, които също се израждаха и даваха дребни червиви плодове.

Луксозните къщи на изгонените френски плантатори се бяха превърнали в руини, дворовете-паркове в тях бяха буренясали. Поливните инсталации наследени от французите бяха занемарени, ръждясваха, покриваха се с трева и плевели и вече не ставаха за напояване на тази жадна за влага земя, на която месеци наред не падаха дъждове. Тъжна картина на едно отминало величие.

Водата за пиене и домакински нужди, за напояване на селскостопанските култури, идваше главно от артезиански кладенци, които също бяха занемарени. Водата в градовете не достигаше катастрофално, имаше суров режим на водоснабдяване. В резултат – мърсотия навсякъде, инфекции, епидемии.

Арабският социализъм беше върнал страната векове назад. Освен производство на суровини, промишленото производство едва мъждукаше. Неефективното земеделско стопанство не беше в състояние да изхранва бързорастящото население на страната. Почти всичко се внасяше от чужбина: месо, картофи, ориз, млечни продукти. Безработицата сред младото население – основна част на населението в Алжир – беше над допустимото ниво, след което започват социални безредици. Младите алжирци масово емигрираха във Франция, която продължаваше да ги счита за свои граждани. Притиснато до стената от

проблеми излезли извън контрол, правителството реши да се отърве от арабския стил на социализъм. Кооперативите в селата бяха разтурени, земята раздадена на частни селяни-фелахи, промишленото производство все повече ставаше частно. Времето на „военния арабски социализъм“ отмина. Селскостопанското производство нарасна в пъти, магазините се запълниха с продукти произведени в Алжир.

Населението на Алжир е доста разнородно, както по национален признак, така и расово. Религията е единна – Ислям за всички алжирци. Европейците живеещи постоянно в Алжир (главно останалите французи от времето на колониализма) изповядваха свободно християнска религия. На хълм над столицата Алже се извисяваше величествената католическа катедрала Notre Dame d'Alger. Тя служеше като духовен център на всички християни работещи в Алжир.

В Алжир живеят и потомци на старите римляни – кабилците. Те са малобройно население населяващо планинска област недалече от столицата Алже, те със светла кожа и пъстри очи, говорят помежду си на своя древен език и спазват своите стари традиции. Мюсюлмани са. Техните протести и бунтове целящи постигане на ограничена автономия са потушавани много жестоко от жандармерията. А „демократичният“ западен свят е много повече заинтересован от петрола и ценните руди на Алжир, отколкото да си създава ядове с централното правителство като защитава правата на това онеправдано население.

По пазарите (на арабски - сукове) на страната и оазисите може да се видят много черни алжирци или черни търговци идващи от други африкански страни. Черните гости-търговци предлагат дърворезани статуи на богове или духове, кукли-чучела, национални одежди, сухи лечебни билки, талисмани.

Бедуините – сините хора на пустинята – са най-слабо интегрираната част на алжирското население. Не са араби, тяхните корени се губят дълбоко в древността много преди да дойдат арабите на тази земя, даже и те самите не знаят кои са. Това никак не ги притеснява, обаче – техният произход и история не ги интересуват. Бедуините са черни като негри, те са скитници – номади, имат камили, с които кръстосват пустинята и се занимават с търговия. Нямаат постоянни жилища, живеят в шатри, които опъват вечер и развалят сутрин. При преходите си не яздат своите камили, които са натоварени със стоки предназначени за пазарите на север, а

ходят боси по напечения през деня до сто градуса пясък. Бедуините ядат по-малко от птиче – предимно няколко фурми и маслини. Вода пият във вид на чай само вечер събрани около огън запален пред шатрите им и консумиращ като гориво сухи изпражнения от камилите. Керваните им следват линията на държавните пътища – писти, на известно разстояние от тях. Камилите ядат и пият само в оазисите. Не се оплакват. „Сините хора“ на пустинята са сини, защото боядисват дрехите си - чершафи със синя боя, която здраво се просмуква в тяхните кожи невиджали баня откакто са се родили. Външният вид на бедуините напомня изсушени кафяви зомбирани мумии, те не приемат храна предлагана им от туристите, горди са, обичат да побъбрят с любопитни туристи на развален френски, честни са, кротки са, не крадат.

Природата на Алжир е много разнообразна, което прави страната много привлекателна за туристите. Северната част на страната има типично средиземноморски климат. Това е зелена плодородна ивица земя разпростряла се по цялото средиземноморско крайбрежие на Алжир – от Тунис на изток до Мароко на запад. Широка е средно стотина километра и е затворена между Средиземно Море и северните склонове на Атласките планини. Тя е невероятно зелена: палми, цитрусови плантации, зеленчукови полета, маслинени гори, житни полета, и тук-таме тучни ливади.

Морето става за къпане най-малко осем месеца през годината, обширните плажове са покрити със ситен пясък и това ги прави прекрасни за морска почивка. Водата в морето е чиста, без водорасли, много солена – в нея могат да плават без да потъват даже хора необучени да се държат за дълго над водната повърхност.

Декември е най-студеният месец на годината, всеки ден вали, мъгли покриват равнината и склоновете на планините. Хората се отопляват.

На юг тази благословена от Бога зелена топла долина е обградена от Атласките Планини. Откъм страната на морето тези планини са покрити с вечно зелени гори и зелени поляни-пасища така редки за Алжир, надолу по склоновете им текат къси реки и пенливи потоци, повечето от които пресъхват през дългото горещо лято. През зимните месеци по високите части на Атласките планини понякога пада сняг, който се задържа достатъчно дълго време за радост на децата и любителите на зимни спортове. И колкото да е невероятно за европейците, в горите и поляните

на Атласките Планини растят всички видове съедобни гъби, в голямо количество, непроядени от червеи и други бубулечки, както е в Европа.

Погледнати откъм средиземноморската долина, Атласките Планини имат вид на високи зелени планини, приличащи на европейските Алпи или планината Сиера Невада погледната откъм Калифорния. Но погледнати от юг, от страната на пустинята Сахара, там изобщо не личи да има даже подобие на планини. Това е защото южните скалисти склонове на Атласките Планини постепенно преминават във високо-планинско каменисто плато наречено *Предпустиня*. Тази камениста, приличаща на марсиански пейзаж пустош, е едно от най-унилите и сухи места на планетата. Тук-таме може да се види много оскъдна пустинна растителност като по чудо израснала и запазила се в този горещ ад, където слънцето нагрива скалите до състояние на нагрята печка, на която може да се пекат пържоли и пържат яйца. Рядко и за късо време – веднъж на година, а и по-рядко – дъждец може да ороси тази толкова жадна за влага местност. Но това не е все пак абсолютно безжизнена част на планетата. Навсякъде по повърхността на нашата планета – на суша или във вода – съществува живот. Било то микроби, било то гъбички, било то лишеи, било то дребни буболечки, червеи, всякакви живи гадинки, но живот все пак покрива цялата повърхност на планетата. Защото тук е резиденцията на Живия Бог, който поражда и поддържа по-елементарния от Него живот. Казват: даже и в горещите термални извори живеят микроскопични живи гадинки хранещи се със злато, платина и други ценни метали. Даже дълбоко в океаните, даже и в студените области на Гренландия, има живот. Освен дребни живи организми, в *Предпустинята* живеят и поедри живи същества като диви лисици с грамадни уши, мършави чакали, алзаски лъвове, които впрочем вече са изчезнали и съществуват само в разказите на писатели и в легендите на арабите, скорпиони, гущери, отровни змии, и други редки живи обитатели на тази забравена от Бога огромна плоска канара. Експерти-биолози споменават, че преди век или два по каменистата предпустиня са бродели стада антилопи, което означава, че тогава там все още е имало някаква растителност. В наше време, обаче, освен самотни тръни израснали като по чудо в някоя купчина прах покриваща защитена от горещото слънце скала, никаква зелена тревичка не може да уцелее в тези адски за живот условия. Явно Бог бе вдигнал ръце и се бе отказал да се бори с разрушителното действие на световната ентропия. Оставил беше само бактерии, змии, гущери и

скорпиони да поддържат жив факела на живота. На Марс и това няма – нито бактерии, нито червеи, нито бубулечки. Защото само Земята е резиденция на Живота в цялата огромна вселена.

Даже пясъчната пустиня на юг от нея наречена Сахара изглежда пожива от тази полу-мъртва неизменяща се във времето равнина-плато. В Сахара поне има пясъчни дюни, които непрекъснато се движат и местят като живи под влияние на силните ветрове променяйки ежедневно формата и релефа на околното пространство. А скалите на Предпустинята си стоят непокътнати векове, необезпокоявани от разрушителните сили на природата, които тук се проявяват като много слаби и рядки разрушители.

В огромното пясъчно море Сахара, макар и в много малко места, подземната вода акумулираща се под пясъците в резултат на редките дъждове и кондензираща се влага от въздуха, си пробива път към пониски места (депресии) и изкача на повърхността като извор. Там се образуват оазисите – зелени острови на живот. Оазисите са малки територии отвоювани от пясъка и покрити с плодородна почва, на която растят палми, а на шарената сянка под палмите местните аборигени – главно бедуини- отглеждат зеленчуци и косят трева за камилите си. Живот на оазиса вдъхва изкочил под пясъка извор с непрекъснат дебит и кристално чиста вода филтрирана през километри чист пясък. Бистрата вода на извора запълва малко езерце разположено някъде в центъра на оазиса, а от там по изкопани от хората канавки се стича до палмите и зеленчуковите градини. Местните хора боготворят водата и се грижат за нейната чистота и рационално използване. Малък живот в огромното мъртвило на пустинята – това са оазисите. В по-големите оазиси живеят хора, основното занимание на които е да дремят в сянката на палмите, да пият с часове билков чай, да пушат миризливи цигари направени от неизвестно какво растение омешано със суха камилска тор, да играят табла, а най-вече да водят безкрайни разговори обсъждайки нехитрия си простичък живот. Палмите и това, което са посадили под тях, им осигоряват достатъчно калории за тяхното почти неподвижно съществуване. По-работливите и по-предприемчиви мъже донасят допълнителни доходи за жителите на оазиса като въртят търговия с други оазиси и с континенталната част на страната. Кервани от камили пренасят стоки до пазарите на страната – сушени фурми, камилски кожи, зеленчуци, вълнени плетени дрехи от камилска вълна, играчки-сувенири, лечебни билки, и много стоки купувани от вътрешността на африканския континент.

Жилищата на оазисните жители са построени от неизпечени глинени брикети, с подпори от изсъхнали палмови дървета и други непустинни дървета неизвестно откъде докарани. Тези прости жилища имат отвори служещи за врати и прозорци, но са без дограма. Мръсни парцаливи черги, рогозки, или камилски кожи, закриват тези отвори и създават известен интимен уют. Покривите са плоски, покрити са с палмови листа, подовете в колибите са голи с утъпкана глина, няма мебели, хората спят на кожи или рогозки постлани на пода.

Както навсякъде в страната, така и в оазисите религията и властта са задължително представени. В големите оазиси има кметство, полицейско управление, джамия, пазар. Камилите са основно животно в оазисите: те служат за транспорт извън оазиса, за кожи и вълна, за мляко, и за месо. Така както са били бизоните за индианците в Америка. Те са най-голямото богатство на бедуините. Рядко може да се види кола там, чийто неразумен собственик е дръзнал да пропътува стотици километри през горещия ад на пустинята, за да види със собствените си очи и в натура какво е това оазис.

Питър, и семейството му с него, бе един от тези неразумни смелчаци кооперанти- преподаватели в технологическия университет в град Алже, който рискува буквално живота на семейството си, със старата си раздрънкана кола Пежо 404, да обиколи достъпните оазиси на Сахара и да почувства в натура прелестите и мистерията на пустинята и нейния оскъден живот. Пътища към оазисите имаше – наричани „писти“ – но това бяха пътища, повечето от които непокрити с асфалт, просто утъпкани от тежки валяци пясъчни ивици. Пътищата не се поддържаха, бяха разбити на много места, непрекъснато ерудирани от пясъчни бури. Въздухът в пустинята е много сух, съдържа в голямо количество разтворен в него финен пясък и е много труден за дишане. Не е добър за асматици или стари хора с проблеми на дишането, особено през деня, когато температурите се покачват до стойности непоносими за нормалното функциониране на човешкия организъм. Този пулп от въздушни молекули и фини пясъчни зрънца, когато е задвижен от вятъра се превръща в нещо като триизмерен гласпапир. Шофьорите в колите трябва да си сложат маски за да не покрият белите си дробове с плътен слой от фин пясък, както го правят бояджиите. Външните части на колите са изложени директно на невероятно силната изтъкваща способност на този чудовищен гласпапир. Два часа прекарани в такава буря превръщат предното стъкло на колата в матова непроницаема за зрението стена. На

шофьорите в пустинята се препоръчва да спрат докато трае бурята и да покрият стъклата на колите си с одеяла или чаршафи. Не винаги това е ефикасно, разбира се. Финният пясък съдържащ се във въздуха затлачва въздушните филтри на колите и те спират безпомощни. Питър знаеше за този проблем и беше облякъл въздушния филтър на старото си Пежо с найлонов чорап на жена си, който изтупваше от време на време. Това решаваше проблема с въздушния филтър.

Пътешествениците, които предприемат дълго пътуване в пустинята Сахара неправилно смятат, че водата е приоритет номер едно в тяхното пътешествие. Това е така, ако ходиш пеша или пътуваш на гърба на камила или магаре. Бедуините не са добър пример за неопитния европейски пътешественик – те са издръжливи на жегата и на малко вода. Не е така, обаче, ако пътуваш по пистите на пустинята в стабилна кола, с добро охлаждане и с найлонов женски чорап върху въздушния филтър. С таратайки и лудите не пътуват по пустинята. Питър не беше луд за връзване, но беше авантюристична натура и се надяваше на защита предоставяна му от неговия ангел хранител Медузата. Но сигурна защита ли бе това? Питър не беше убеден, че Медузата го следи постоянно и ще им се притече в кризисни моменти.

Неопитните пътешественици, за първи път тръгнали на голям тур в пустинята, запълват до отказ багажниците и всички свободни дупки в купето на колите си с бутилки питейна вода или газирани питиета, лишавайки се по този начин от много други полезни неща така необходими в суровите условия на пустинята. Като правило тези неопитни пустинни пътешественици изпиват не повече четвърт от своите водни запаси, а останалото изливат при излизане от пустинята. За индивидуалните, не организирани, автотуристи в Сахара е много важно да знаят за други не по-малко опасни проблеми, които ги дебнат в пустинята. По пътищата-писти в Сахара няма трафик на моторни превозни средства, както е в цивилизацията. Автомобилите често пътуват стотици километри без да срещнат кола по пътя си. Пътуващите по Сахара автомобилисти се чувстват като космонавти освалящи безлюдните безжизнени територии на чужда планета. Ако няма жива душа да седи до теб в колата, която да ти говори постоянно, да ти пее песни, да те ръга по ребрата, когато се унесеш в мисли или задремваш, то може да забравиш че си на планетата Земя, да излезеш от реалността, да си въобразиш какво ли не, да откачиш от собствените си объркани мисли и от еднообразния пясъчен пущинак,

който виждаш наоколо много часове подред. Полезно за психиката е да спиращ от време на време, да се поровиш в пясъка за пясъчна роза и да се запознаеш с някой дремещ под нея скорпион. Този, последният, със сигурност те връща към реалността и освежава мислите ти, активизира инстинкта ти за самосъхранение. Инстинктът за самосъхранение не е програма заложена в ДНК-то на нашите клетки, както го мислят учените експерти. Човекът, както всички други материални обекти в природата, притежава два образа: индивидуален и общ квантов. Последният съдържа разтворени в него, разтопени в един континуум, всички моменти в живота на човека: минали, сегашни, бъдещи. Всичко накуп, неразлично по стрелата на времето. Този континуум на събитията в личния човешки живот действа като обратна връзка върху събитията от индивидуалния образ. Той не позволява на човека да загуби гарда си преждевременно, да се остави без да се бори неистово за своя живот. Човек губи това качество само когато му е „дошло времето“. В момента на предначертаната му смърт.

В пустинята се срещат даже резервуари на вода – солени езера или локви. Арабите ги наричат „шоти“. Спри се там, полюбувай се на спокойната искряща повърхност на водата, в която не плават ни риби ни раци, направи профилактика на мозъка си, но не рискувай да потопиш крак или ръка в тази супер-солена саламура. Ако сториш това, то гарантирано ти е химическо изгаряне на кожата от първа степен.

Вероятността да срещнеш кола в Сахара е по-малка от вероятността да срещнеш слон. Ако все пак това се случи, шофьорите на двете коли отдалеч почват да си сигнализират с фарове и клаксони. А когато се срещнат в точката на засичането си на пътя, те спират и дълго се прегръщат и обменят любезности.

Пътищата в Сахара не са прави линии, както може да се очаква в тази огромна територия без градове, без планини или реки. Неосведомените авто-пътешественици, свикнали на логиката на цивилизацията, смятат, че най-късото разстояние между два оазиси е правата линия между тях, и тази най-къса линия пътят трябва да следва. В Сахара, обаче, тази цивилизована логика не важи в прокарването на пътищата-писти. Как са избрани трасетата на пистите никой не знае да ти каже със сигурност. Вероятно строителите им не са разполагали с оптически геодезични прибори, или са се ръководели от разположението на високите дюни, или

от слънцето, или от суеверие. Вероятно и Дяволът не знае това, но пистите в Сахара описват сложна криволичеста линия и не са прекарани по най-късото разстояние между оазисите. Даже „каналите на Марс“, за които едно време се смяташе, че са пътища на марсианците, са прави линии. Пътищата в Сахара имат многобройни завои, които създават големи проблеми на автомобилистите. На завоите има натрупани пясъчни преспи и ако си задремал или не намалиш скоростта на колата си, то със сигурност ще излетиш извън пътя по силата на закона за центробежните ускорения. В добавка на центробежната сила, при голяма скорост пясъкът се държи като хлъзгав лед. Веднъж излезнала от пистата колата ти дълго се премята около оста си по мекия пясък и накрая помачкана се укротява в подножието на някоя по-голяма дюна. В ерата предшестваща появата на джипесемите и джипиесите такова търкаляне можеше да има – с голяма доза вероятност – летален изход за автомобилистите. Алжирската спасителна служба във времето на Питъровото кооперанство не обслужваше пустинята. Там си и умираш, ако нямаш късмет да те види някой случаен шофьор навреме. Не вярвам и сега, през второто десетилетие на 21-ви век, положението да се е подобрило значително. Това не ти е Америка, където спасителни медицински автомобили на болниците, пожарната служба и полицията пристигат бързо на мястото на катастрофата, а ако са далеч – идват с хеликоптери.

След голяма пясъчна буря- често явление в Сахара – пътищата се покриват с дебел слой пясък, стават невидими, непроходими. Хората живяли в удобствата на цивилизования свят не са подготвени и практически и психически да уцелеят в такива екстремни условия. Обилният запас от вода в багажника е естествено важен фактор за оцеляване, но не е достатъчно само това. Колата е спряла, не се вижда път, наоколо е хаос от пясъчни вихри, помощ е трудно да се очаква в близките часове, даже дни понякога. Тук е Сахара, страна на камилите и бедуините, а те не се нуждаят от чужда помощ, не са им нужни пътища, компаси или джипиеси за ориентиране, за тях пясъчните бури са почти всекидневие. Казват, че в деветдесет процента от случаите, цивилизованите изпаднали в такова бедствие туристи, изпадат в неконтролируема паника и вършат точно обратното на това, което би ги спасило в тази ситуация. Нещастниците, загубили своя път в пустинята, изпадат в оцепенение, чувстват се като корабкрушенци в малка полуразбита спасителна лодка на сред безбрежния враждебен бурен океан. В такова състояние, без

помощ отвън за дълго време, слабите психически хора полудяват или се самоубиват. Самотните автомобилисти затворени в неподвижните си коли имат условия за временно оцеляване – те имат вода, храна, покрив над главата си. Но психиката е решаваща. Околното пространство се възприема от тяхната опъната до предел психика като недостъпна, непроницаема, много враждебна за тях среда. Те се чувстват като затворени в тясна килия и често изпадат в паническа клаустрофобия. За разлика от своя събрат корабокрушенец в лодката, която може да плава във всички желани посоки в океана и да търси активно спасение, пустинният „корабкрушенец“ няма такава възможност – страх го е от враждебния наоколо разбушуван се пясъчен океан. Объркан, той понякога решава все пак да напусне малкото защитено пространство на колата си и тръгва напосоки да търси помощ в безлюдното околно пространство. Надява се да срещне там незатрупан участък от пътя, на който да срещне кола, поглежда с надежда към небето да види хеликоптер търсещ закъсали автомобилисти в пясъчната буря, надява се да стигне до оазис. Изпразнил пластмасовата туба с вода, изтощен до краен предел физически и психически нещастникът-пешеходец загива в ужасни мъки в пеклото на пясъчната буря.

Питър беше информиран за опасностите дебнещи автомобилните туристи в пустинята, но неговото неистиво влечение да види и опознае със собствените си сетива труднодостъпното, екзотичното в природата надделяваше над разума и грижата за безопасността на своето собствено семейство. Приятелите му, които знаеха за неговите планове за „околопустинно“ пътуване в Сахара, се опитваха напразно да го убедят да се откаже от неговите налудничави според тях планове.

-За какво ти е да се пържиш под знойното небе на пустинята, да рискуваш да заседнеш в пясъците с твоята стара кола-таратайка, да похарчиш толкова пари за бензин и мръсни хотели в оазисите, и да рискуваш не само своя живот, но и живота на семейството си? Я си стой пред телевизора, с чашка ракия и салатка, и я гледай тази скапана пустиня на екрана, ако ти е толкова драга на сърдцето – съветвах го неговите приятели от университета.

-Благодаря ви за загрижеността за моята и на семейството ми безопасност, за умните ви съвети, но това няма да стане. Лошо ме познавате. Решили сме и заминаваме. Имам един месец отпуск между

семестрите и нямам намерение да го прахосвам пред телевизора. Смятам, че правите разлика между любов гледана по телевизора и истинска жива любов правена със страстна жена. А за семейството ми не се грижете – децата ми са възпитани от мен любопитни авантюристични хора. Тренирал съм ги добре за такива подвизи. Освен това знам, че някой стои на страж зад нас и ни пази и помага в случай на сериозни изпитания.

-За Медузата ли говориш? Това е твоя фантазия-измислица, никой освен теб не я е виждал. Е, лудият е трудно да бъде убеден, че върши налудничави неща – „учтиво“ приключиха убежденията си неговите приятели.

Малката заплата, която Питър получаваше като пълен професор, или по-точно това, което оставаше от пълната му заплата след като чиновниците в неговото посолство задържаха по-голямата ѝ част за да „покрият разходите си по неговото обслужване“ не позволяваше на Питър да води комфортен живот, както това го имаха неговите „необслужвани“ от посолствата си западни колеги професори. Питър притежаваше старо раздрънкано Пежо 404, което предизвикваше съжаление и насмешки от страна на неговите западни колеги, даже и от тези, които имаха по-низък ранг в преподавателската йерархия на университета. За сметка на това, обаче, Питър беше опознал до съвършенство механиката на допотната си кола, можеше да я разглоби на части и да я сглоби обратно, да я ремонтира в условията на пътя, да замени повредена част с нещо, което не влизаше в оригиналната конструкция на колата но вършеше работа. Така например, малкото износено лостче за превключване на скоростите, което непрекъснато се откачаше по време на път, Питър замени с ластик, който никога не правеше мизерии при превключване на скоростите. А ластичи колкото щеш, не е нужно да си хабиш парите за оригинално лостче, което бързо се износва. А разработеният от него въздушен филтър с найлонов чорап беше по-надежен в пустинни условия от тези на новите западни коли. Друго негово изобретение беше да слага червен пипер на прах в охладителната течност на колата – всъщност чиста дестилирана вода или при липса на такава – обикновена чешмяна вода. Пиперът набъбнал от водата запушваше финните дупки в охладителната система и отстраняваше течовете. И много други изобретения по колата измислени от него и вършещи отлична работа. В същото време скъпите коли на надменните му западни колеги *закъсваха* само на 200 км навътре в пустинята неспособни да дишат наситения с финен прах горещ въздух. И охладителните им

системи отказваха. А моторът на Питъровото Пежо 404, преработен от него, дишаше и се охлаждаше без проблем в горещия ад на пустинята. Емулсия направена от картофи и други съставки предпазваше от бързо изтъкване предното стъкло на колата.

За да се запаси с достатъчно количество бензин в пустинята, където бензиностанциите не се срещаха на всеки километър както беше в градовете, Питър завари към дъното на пежото резервуар побиращ 120 литра бензин. В багажника си имаше пана от гофрирана ламарина, които използваше за измъкване на колата при затъване в пясък или кал. Беше построил и ръчна лебедка за по-тежки случаи на затъване. Питър шеговито наричаше колата си *Антилопа Гну* по подобие на знаменитата кола на бандата на знаменития мошеник Остап Бендер. Многобройните пътешествия по Алжир и страните на Северна Африка бяха закалили физически и морално членовете на неговото младо семейство. Те бяха готови за пътешествие в пустинята.

След като казаха *aurevoir* на своите приятели и съседи в блока, и последните им пожелаха безопасно и приятно пътуване, семейството на Питър взе курс към Атласките Планини. Беше февруари, месец благоприятен за пътуване в Сахара. Дневните температури на въздуха и пясъка не достигаха опасни за здравето стойности, рядко духаха силни ветрове от сорта на знаменития ураганен вятър *Сироко*, който исмукуваше милиони тонове пясък от дюните и го хвърляше над северните части на страната, а понякога и над Европа. По онова време не съществуваше национална метеорологическа служба даваща ежедневни сводки за времето в страната. Всички пътуваха на свой риск. Но едва ли и в наше време - края на второто десетилетие на 21-ви век – е възможно да се прогнозира времето даже приблизително в тази огромна открита отвсякъде пустиня, където ветровете духаха във всички посоки и променяха силата си и посоката си непрекъснато.

Семейството планираше деня си така че да нощуват в най-близкия по избрания маршрут оазис. Макар и зима, пясъкът в пустинята се нагриваше през деня до температури опасни за нежната кожа на петите на европейците. Понякога виждаха кервани от камили движещи се в паралел на автомобилния път. Керваните понякога пресичаха пътя и бедуините спираха да си починат на пътя и да побъбрят със случайните бели пътешественици. Бедуините никога не яздеха камилите си – те пестяха

силите на тези кротки послушни животни, които и така бяха претоварени с тежки денкове със стока. Бедуините ходеха боси по горещия пясък, а ходилата им приличаха на черни кожени обувки с дебел гъон отдолу. По време на почивка на пътя камилите не лягаха на горещия асфалт, а преживяха прави и гледаха отвисоко и вероятно високомерно, както се струваше това на белите автомобилисти зяпнали като не видели никога през живота си такива едногърби гиганти в пустинята. Но поне се държаха прилично и не плюеха това, което преживяха в лицето на любопитните туристи. Бедуините бяха по-контактни и учтиви за разлика от своите високомерни едногърби служители. Те говореха лошо френски, но този свой недостатък компенсираха с много ясни жестове, така че всичко им се разбираше. Бедуините никога не бързат, пазарите, на които отиваха нямаше къде да избягат, нямаха началници над себе си. Те могат да ви обясняват с часове как се погаждат с пустинята, как добиват вода от въздуха, как се ориентират по звездите, как се грижат за камилите, и много други неща. Но ако ги попиташ за техния произход, от къде са дошли, за религиозните им вярвания, то те започват да увъртват и от тези увъртвания нищо не става ясно как мислят по тези въпроси. Бедуините много малко ядат и пият. Но са много издръжливи на големи преходи по пустинята като могат да ходят боси до камилите си много километри, и денем и нощем. Казват, че почти не боледуват. Не знаят какво е това настинка, инфекция, рак. В това може да не се съмнявате като погледнете тяхните изсушени като мумии тела, които едва ли можеха да осигорят добра питателна среда за вирусите и бактериите. А и тези микроскопични гадинки едва ли биха оцелели в този пясъчен супер-горещ пъкъл Сахара.

Вече се смрачаваше, а семейството все още беше далеч от най-близкия оазис. Бяха загубили ценно време за поредния малък ремонт на пежото и за непредвидени разговори с бедуините. Нощта приближаваше, слънцето бавно падаше към линията на хоризонта и оцветяваше небето и пясъците под него в червено-пурпурна окраска. Лек ветреца едва надипляше повърхността на дюните като местеше малките пясъчни вълни слабо по посоката си. С напредването на вечерта започнаха да изкачат една след друга звезди на небесния свод, който беше сменил окраската си в тъмно лилаво. Нощно време звездите над пустинята са много ярки и не мигат поради отсъствие на малко влага и други газове замърсители във въздуха (както е над градовете), които отразяват лъчите на звездите минали милиарди светлинни години за да се сблъскат с тях. Тези ярки

немигащи звезди напомняха на Питър очите на безброй хищни зверове обединени в глутници-съзвездия или галактики покриващи цялата повърхност на небесната сфера. През ноща поради рязкото изтичане на пясъка въздухът се раздвижваше от топлото към студеното и обратно. Това явление пораждаше отначало слаб бриз, който прерастваше впоследствие в силен вятър. Или в силна буря, даже в ураган понякога. Поради тази причина автомобилистите бързаха да се приберат в оазисите преди настъпването на ноща, а бедуините когато усетят приближаването на силна буря спираха керваните и се укриваха в някоя долчинка образувана между високи дюни за нощен бивуак.

Лекият бриз на настъпващата нощ раздвижваше горните слоеве на пясъка, песъчинките се търкаха една от друга и „запяваха“ тихо тъжни мелодии едва доловими за нормалното човешко ухо. Жената на Питър, която се отличаваше с невероятен слух сподели:

- Чувате ли? Пустинята пее.
- Нищо не чувам, ушите ти пищят от голяма умора – отвърна Питър.
- И аз чувам, мамо – потвърди голямата им дъщеря. Малката вече спеше.

С настъпването на ноща пустинята сякаш оживяваше след принудителната сиеста през горещия ден. Нежната тъжна мелодия на ранния вечерен бриз преминаваше по-късно във вой напомнящ този на диви зверове, криели се през деня зад небесните хълмове и чакащи да се нахвърлят върху поредните си нощни жертви долу в пустинята. Тази нощ нашите пътешественици бяха техни потенциални жертви. Питър беше изтощен до краен предел от дългото шофиране, ремонта на пежото, и от удушливата дневна жега – пежото нямаше климатична инсталация. Той започна да се вглежда встрани от пътя, търсеше подходящо място за нощуване. В пустинята, без да се смятат оазисите, никак не е лесно да намериш безопасно място за нощуване, ако изобщо съществува такова. Провървя им, обаче. Незадълго след като се здрачи напълно пътят пресече зоната на изсъхнало солено езеро.

-Как мислиш, дъното на това пресъхнало езеро става ли да опънем палатката? То е равно и твърдо като бетон. А и ми се струва, че виждам осветени от фаровете дюни върху този солиден солен бетон. Между тях можем да опънем палатката – попита за мнението жена си Питър.

-Спирай, вече сме капнали, можеш да заспиш зад волана. Децата вече спят – отвърна преуморената му съпруга.

Питър спря колата встрани от пътя и с фенерче се отправи на разузнаване. Езерото, по-точно неговия солен остатък, представляваше нещо като масивна, ненапукана, равна, много твърда площадка от спечена от горещото слънце сол. Както беше солената писта за автомобилни състезания на Соленото Езеро в щата Юта. Тук-таме по соленото дъно на изпарилото се езеро вятърът беше надухал малки пясъчни дюни. Питър откри една малка кръгла площадка обградена от всички страни от конусовидни малки дюни високи не повече от три метра, удобна за разбиване на бивуак и невидима от шосето. Спусна внимателно пежото по наклонената шарпа разделяща шосето от соленото дъно на шота. Но поради невнимание или лош късмет ауспухът на колата се откърти и падна с грохот на соленото дъно на шота. Жена му уплашена попита:

-Какво беше това? Нещо изгромоляса навън.

-Нищо страшно, ауспухът се откачи от колата. Утре на светло ще го отремонтирам.

Върху соленото дъно пежото веднага почувства разликата между размекналия се от жегата асфалт на шосето и твърдата като бетон равна повърхност на пресъхналото езеро. Все едно пътуваха по бетонова магистрала.

-Как не са се сетили да покриват пътищата със солена луга, която от слънцето се изпарява и се уплътнява като бетон?

-Трябва да пуснеш патент за тази твоя идея. Но откъде ще я вземеш тази твоя луга? – присмя му се жена му.

-От морето, разбира се – отговори рационализаторът.

Макар и доста уморени, опънаха набързо палатката, извадиха от колата спалните чували, сгъваемите масички и столове, керосиновата туристическа лампа, походната печка работеща на брикети и друго пикник оборудване. Децата се събудиха и взеха също участие в организирането на временния лагер в пустинята. Заеха се с приготвяне на импровизирана вечеря. Сънят изчезна от очите им, въодушевлението от намерения неочакван комфорт сред пустинята победи умората. Пригответяха се да прекарат приятна вечер в лоното на пустинята.

-Който не е вкусил от прелестите на пикник прекаран сред дивите безлюдни пясъчни пущинаци на Сахара, на хиляди километри от цивилизования свят, той може да смята, че не е изживял живота си пълноценно – отбеляза самодоволно Питър.

-Прав си, татко, тук много ми харесва – каза малката му дъщеря. – Може ли да останем тук една седмица?

-Една седмица е много, но поне утре можем да останем. Все едно трябва да отремонтирам ауспуха на колата. А и ни излиза евтино – не плащаме за хотел, за място в пикниковата зона, никой не ни досажда както това става по пикниците в цивилизования свят, туалет по избор зад всяка дюна, и което е най-важно - не ми досажда да ви купувам сладолет на всеки половин час. Куп предимства.

-Този евтин пикник може да ни излезе на носа, ако духне силен вятър през ноца и ни отвее палатката заедно с цялото пикниково оборудване и нас барабар – опонира скептичната му жена.

-Ти все мърмориш. Радвай се на момента, моето момиче. Никой не обича мърморковците и тези, които пророкуват лоши събития.

-Татко, ти трябва да слушаш мама, жените са по-практични от мъжете – посъветва баща си по-голямата му дъщеря Мая.

-И по-нужни. Те си могат и без мъже – допълни малката дъщеря Соня.

-Без мъже не може. Без тях и нас няма да ни има – отвърна голямата дъщеря.

-Кой те учи на това? Ти още нямаш и тринайсет години, а си толкова осведомена – попита я сърдито баща ѝ.

-В нашия клас всички знаят как стават бебетата – отвърна Мая.

-На това ли ви учат там? Стига сте философствали, лягайте да спите.

Налягаха в спалните чували в палатката и много скоро заспаха унесени от умората и от сладки мисли. Скрити зад дюните, невидими за наблюдение от пътя, намиращи се в тази лишена от заселници и автомобилен трафик на коли пустош, на Питър и жена му им се струваше излишно да използват нощна охрана-наблюдение на тяхния бивуак. Тук и Бог не би ги намерил. Ако се надяваш, обаче, на спокойствие в пустинята, която само привидно изглеждаше безжизнена и уравновесена, е все едно

да вярваш в добрите намерения на гладен вълк да прекара спокойно ноща в кошара в компанията на овце. По едно време Питър се събуди поради напрежение в пикочния си мехур и излезе от палатката. Докато поливаше пясъчните рози му се дочу някакъв неясен, странен, слаб, но алармиращ за опасност спящия мозък на човека шум. Това не беше шумът на пустинния вятър, а нещо, което приличаше по-скоро на блееене на стадо овце.

„Овце в пустинята? Глупости. Но все пак там има нещо живо, този шум не е породен от природни явления.“ – мислеше си Питър. Жена му доловила също странния шум в съня си, излезе от палатката.

-С моя слонски слух долових някакъв странен шум, който не прилича да е този на вятъра и движещите се пясъчинки. Какво ли може да бъде? Страх ме е.

-Не знам за сега. Явно този странен шум идва отдалеч, ще се кача на дюната и ще поогледам местността – предложи Питър.

Нощта беше ясна, светла, осветена достатъчно добре за наблюдение от пълната луна. Това, разбира се, не беше дневната светлина, която очертаваше ясно контурите на предметите и ги правеше да изглеждат реални. В сребристо-жълтеникавата слаба лунна светлина дюните изглеждаха разплити, неоформени, и като че ли пулсиращи като сърдца на гигантски животни. Ако се добавят към това мистериозните звуци, които приличаха на блееене, мучене, пръхтене, и опънатите до предел нерви на Питър и жена му, може да си представите какво им беше на ума и на сърдцето. Имаха чувството, че или са на чужда планета или просто сънуваха някакъв страшен кошмар. Като се вгледаха по-внимателно в посоката, от която идваха тези странни звуци, те различаха тъмни силуети на едри клатещи се нагоре-надолу предмети – вероятно едри животни - движещи се във верига едно след друго.

-Камили. Керван от камили. Едва ли ще ни забележат между дюните. И палатката и колата ни в тъмнината изглеждат като камари пясък.

-И аз така си помислих – излъга Питер. Срам го беше да си признае за страха и несъобразителността си пред жена си, която дълго след това щеше да му се подиграва за този негов гаф.

-Бързат, явно са извън график щом като са решили да вървят през ноща – предположи Галя.

Легнаха си отново, но сън вече не ги ловеше. Беше захладяло и се покриха с още одеяла. Оставаха не повече от три часа преди зазоряване когато чудовището-пустиня се разбуди и показа страшните си зъби. Изведнъж връхлетя ураганен вятър, а може би да беше торнадо, защото всичко се въртеше като в гигантска перална – и пясък и тяхното къмпинг оборудване и палатката откъснала се от коловете, одеялата, спалните чували и всички боклуци, които бяха оставили неприбрани от вечерта. Децата се разпищяха истерично, очите и ушите на всички се набиваха с пясък, настъпи непрогледен мрак, хората се въртяха като пумпали, падаха, ставаха, удряха се един в друг и в летящите предмети. Настъпи краят на света.

Този път Питър прояви по-голяма съобразителност и самообладание. Като ослепяла от пясъчната буря квачка Питър успя да събере и защити от свирепия смърч своите пилци-деца. Вкара ги в колата, а заедно с тях и своята полуослепяла от пясъка жена. Колата се тресеше като лодка на корабокрушенци сред бушуващ ураганен вятър в океана, но ги закриляше все пак от пясъка и от летящите с голяма скорост предмети навън. Вятърът отвън виеше като глутница от хиляди прегладнели вълци. Фин пясък и прах проникваха през процепите в купето на не особено херметизираното пежо и превръщаха въздуха в него в трудно асимилаем за дишане аерозол. Непроницаем мрак обгръщаше колата, а в купето едва мъждукаше лампичката на тавана готова всеки момент да изчерпи запасите на електричество в акумулатора. Питър съобразително изгаси лампичката и запали ръчното електрическо фенерче. Но и то скоро загуби сила и вече едва мъждукаше. Воят на вятъра напомняше, че навън от колата вихърът-ад продължава да беснее неистово.

След около половин час колата вече не се клатеше както преди, воят на вятъра се чуваше все по-слабо.

-Дали бурята отминава? – попита обнадежнено Галя.

Питър приотвори малко страничното стъкло – от там се посипа пясък.

-Не е отминала. Колата ни е затрупана с пясък – съобщи трагичната новост Питър.

Бяха живи погребани. Пясък беше затрупал колата и я беше превърнал в нова дюна. Ако скоро не намерят начин да се измъкнат от тази дюна, то тя щеше да се превърне в тяхна гробница-пирамида. Питър

се опита да отвори вратата на колата, но тя не се поддаде. Приотвори пак страничното стъкло – от там потече силен поток от пясък. Не можеше да го затвори обратно и се наложи да го прикрие с одеяло. Пясъкът можеше да измести част от въздуха в купето и да съкрати времето на оцеляване на хората поради изчерпване на запасите от кислород. Ужас, по-страшен от очакването на близката смърт на осъдения на смърт чрез обесване затворник вече с примка около врата, сковаваше мозъка и волята за действие на Питър. Сърдцето му в гърдите биеше като лудо, ръцете му трепереха като тези на парализик, зорът му беше замъглен от сълзи, гърлото свито от спазми неспособно да произнесе и най-кратък членоразделен звук, краката омекнали като спукан балон – това беше физическото и психическото състояние на Питър в момента. Пълна безизходица и отчаяние.

Питър не знаеше какво става в момента с жена му и децата, които седяха на задната седалка. Никакъв звук не се долавяше от тях, никакво движение. Живи ли са? Можеше и да са живи, но парализираният от огромен страх мозък беше замразил чувствата и не възприемаше сигналите идващи от сетивните органи. В момента предхождащ смъртта човек става безчувствен, безразличен – и към своето собствено съществуване и към съществуването на близките си. Инстинктът за самосъхранение изчезва. В този момент човек се намира на границата разделяща живота от смъртта.

При много силна уплаха или непоносима болка мозъкът може даже да изключи външното съзнание на човека – това което го свързва с възприятието на външния свят. Човек изпада в кома. Това още не беше се случило с Питър.

Съществува време астрономическо и време психическо. Астрономическото време не е онова „относителното време“ на Айнщайн в мъртвата вселена без живот в нея. Такова време не съществува, защото мъртва вселена – без живот в нея, не може да съществува. Астрономическото време е *абсолютното време* на живота на планетата Земя – единствена резиденция на живот в цялата огромна нежива вселена. Това е времето на съществуването и еволюцията на Живота на Земята, времето, което измерват нашите часовници. Време на неживата природа, в отсъствие на живот в нея не съществува. Самото съществуване на неживите космически обекти и процесите протичащи в тях става само в

диалектичното единство-съществуване на двете качествено различни форми на *реалността*: нежива и жива реалности. Но и това не е достатъчно за съществуването на света, необходимо е още присъствието на *световен разум*, който да разбира и направлява еволюцията на нашия свят-вселена. Това е Бог!

Случва се понякога да се замислим дълбоко като караме кола, зрението ни и рефлексите си вършат работата по безопасното управление на колата, но съзнанието ни отсъства в този период от време – то е заето с мислите ни за нещо друго. Когато стигаме до мястото на нашата крайна цел, то ние (нашето съзнание) не помни нищо от времето на нашето пътуване. Имаме чувството, че сме се пренесли извън времето от началната точка до крайната точка на пътуването. Околната действителност за нашето отсъстващо съзнание в този период не е съществувала. Това е вече *личното психологическо време* на човека. Външното – абсолютното време на живата и неживата природи – и личното време на човека са като две независими ортогонални измерения на времето. Личното време на човешкия организъм не може да съществува без присъствието на разумен наблюдател и измерител – човешкият разум/съзнание/душа.

Така е и с *абсолютното време* на света/вселена – Без Бог няма такова време, няма нежив свят изобщо!

Но да се върнем към нашите живо погребани пътешественици. Страхът и ужасът обхванали душите на нашите клетници бяха разтеглили личното им психологическо време като опънат ластик на прашка – секундите (измервани от часовниците на абсолютното време) се възприемаха от съзнанието им като минути, а минутите като часове. Агонията беше разтегната във времето, моментите бяха размазани по стрелата на личното им психологично време. Това беше реакция на съзнанието с цел да предпази от фатален шок биологичния им организъм и самото външно съзнание – да ги предпазят от изпадане в кома. Макар и притъпено, размазано, разтегнато във времето, съзнанието на Питър все още работеше – то мислеше, страдаше, надяваше се на спасение.

„Не е справедливо, не е логично да умираме сега. За какво Бог ми откри своите висши тайни и преди още да съм ги предал на хората, за които са предназначени, да ме лиши от живот? Не, не е възможно Бог да

ни остави да умрем заровени в този куп пясък. Това е изпитание на моята воля и вяра в него.“ – мислеше си Питър.

Питър вече не възприемаше околната среда ясно. В колата беше настъпил мрак, не чуваше хълцания, шепоти, нищо не мърдаше. „Сигурно са изпаднали в безсъзнание или са мъртви вече“ – помисли си Питър и сърдцето му се сви от неописуемо изпепеляваща мъка, като че ли то искаше да се свие в точка и да се отресе от господството на душата, която бе върховен командир на тялото и бе искра от духа на Бога. Това състояние не продължи дълго. Дали защото Бог се бе смилил над своя земен научен пророк Питър и реши да изпрати своя ангел-спасител Медузата да ги отърве от страданията, но Питър усети по едно време, че дишането му става по-лесно, започна да улавя плач и шепот идващ от задната седалка.

-Татко, Медузата е тук. Погледни в предното стъкло – извика голямата му дъщеря.

Гласът на дъщеря му, като че ли идващ от дълбока бездна, го изкара от оцепенението на неговите сетива и чувства. И той прогледна,..., и започна да съобразява какво става наоколо. Мозъкът отново установи контакт и контрол над биологичното тяло. Същото беше станало и с членовете на неговото семейство. Те се размърдаха, запищяха с прегракнали гласове.

-Там, там, тя е зад предното стъкло отвън.

Очите на Питър започнаха да долавят слаба светлинка, като че ли идваща от ръчно електрическо фенерче, някъде зад стъклото.

-Милата, дошла е да ни помогне. А ти я ругаеш по някога. Добре, че не е злопамятна.

-Тя не е човек за да е злопамятна и отмъстителна – парира критиката на жена си Питър.

-Тя е по-човек от тебе и от всички нас. Нейният интелект е много по-развит от нашия човешки интелект. И нейните възможности за въздействие над природата са безкрайно по-големи от тези на човеците – с възмущение в гласа каза Галя.

-Тази гадна железобразна светеща медуза? Да не си мислиш, че някаква магия ще я превърне в красив принц, та така я защитаваш? – ревниво отвърна Питър.

-Спри да говориш гадости за нея, а то ще я помоля нас да измъкне от тази дюна, а теб да остави навечно в нея – заплаши го жена му.

Питър се поуплаши от тези разумни доводи на Галя и притеснен каза:

-Права си както винаги. Почти винаги, де. Но истината е, че Медузата е дошла мен да спасява, защото аз ѝ върша черната работа в този свят – потупа се по гърдите Питър.

-Глупак. По-добре се съсредоточи върху Медузата и ѝ помагай да ни измъкне от този пясъчен гроб.

Няколко секунди Медузата ги оглеждаше със своите многобройни очи разпределени почти равномерно по цялото ѝ светещо тяло. Силата на светлината излъчвана от нея нарастваше, пулсациите на желеобразното ѝ тяло се засилваха. Хванати за ръцете те я наблюдаваха като омагьосани. Неочаквано и непонятно как, моторът на пежото се включи сам, лампите в купето и фаровете светнаха и колата бавно тръгна напред пренебрегваща натиска на тонове пясък върху нея. Зад предното стъкло Медузата ги гледаше окуражително. Минута по-късно те бяха извън пясъчната дюна и видяха отново, с неописуема радост и облекчение, едрите немигащи звезди на небето.

-Медузата, Медузата, къде е, виждате ли я? – крещеше и ревеше малката им дъщеря Соня.

Но изпълнила мисията на спасението на семейството на великия научен пророк Питър, Медузата бе изчезнала незабелязано от тях. Тя не се нуждаеше от овации и благодарности. Тя беше дух божи, а не човек.

Бурята бе отминала напълно. На дъното на пресъхналото солено езеро се бяха образували нови дюни, една от които беше тяхната кандидат-гробница дюна, която изглеждаше малко разровена. Тази дюна беше с диаметър около седем метра и височина около три метра. Ако не беше навременната помощ на Медузата те със сигурност там щяха и да си останат – мъртви, неоткрити до следваща буря, или най-вероятно до самото Второ Пришествие.

Медузата беше се погрижила и за багажа им – той беше събран в купчина недалеч от колата им. Събраха го, отупаха го от пясъка, нищо не липсваше. След като почистиха колата и прибраха багажа в нея, седнаха да починат. До сутринта оставаха един-два часа, но не им беше до спане.

Питър запали керосиновата лампа, жена му приготви кафе и чай на походната печка.

-Чул съм руснаци да казват: „Както започне годината на Нова Година, така и завършва. Така беше за нас тази нощ.“

-А можеше и да не е така, ако не беше Медузата – каза Галя просълзена.

-Ще взема лампата с мен и ще прикрепя ауспуха до като още не се е съмнало. Ще напуснем това злокобно място само щом като светне слънцето – заяви Питър.

Рано сутринта, незакусили още, семейството реши да напусне незабавно соленото езеро. Снимаха се за спомен, прекръстиха се по християнски обичай, промълвиха тихо молитва в благодарност към Бога и неговия пратеник Медузата, и потеглиха.

Макар и трудно, с помоща на гофрираните метални пана и ръчната лебедка, измъкнаха пежото на пътя. За тяхно голямо облекчение бурята беше го омела от пясъка като с гигантска метла. След кратко пребиваване в близкия населен оазис решиха да не се подлагат на повече рискове в недружелюбивната за бели пътешественици пустиня и да прекратят планирания трип по нея. Нищо лошо не им се случи на обратния път към цивилизацията. Пежото, сякаш уплашено от преживяното в дюната, се държеше много прилично за неговата напреднала възраст и противен горд характер. Нито веднъж не се развали.

Жената на Питър под тържествена клетва ги помоли да не разправят на никого за тяхните необичайни премеждия в пустинята.

-Все едно няма да ни повярват, само ще си навлечем нови насмешки и подигравки. Особено,ти, Питър. За теб може би не е толкова страшно да те смятат за малко мръднал от нормалното, твоите приятели и така знаят, че си откачен по темата „Медуза“. Но за мен и децата е важно да ни приемат като нормални хора. Не искам да дразнят децата ни в училище. Не искам моите приятелки да ме приемат като откачалка или лъжкиня.

-А може ли да разкажа на учителката какво преживяхме в Сахара? – попита малката дъщеря.

-Не, не може! – сурово отвърна майка ѝ и я шляпна през устата.

Така завърши едно от най-интересните и драматични пътешествия на семейството.